PAGINI Piesene

Scanned with OKEN Scanner

PAGINI IEŞENE

CULEGERE LITERAR-ARTISTICĂ

DIN LUCRĂRILE MEMBRILOR CERCURILOR DE CREAŢIE LITERARĂ,
ARTĂ PLASTICĂ ŞI FOTOGRAFICĂ ALE SINDICATELOR
DIN REGIUNEA IAŞI

Nr. 2

DECEMBRIE 1967

CONSILIUL REGIONAL IAŞI AL UNIUNII GENERALE A SINDICATELOR
DIN ROMÂNIA

Scanned with OKEN Scanner

30 DECEMBRIE

Florile dalbe, florile dalbe!
Ninge lin cu stele albe.
Una după alta, rar,
Stele-s? Mie ani îmi par.
Anii sboară-stea cu stea.
Tot decembrie era.
Ca și-acuma, fulguia.
Colo-n Piață la Palat
Fulguiește agitat.
Ca ninsoarea-nvîrtejită,
Pînă-n zare — mai cumplită —
Văd mulțimea cum s-agită.
Florile dalbe, florile dalbe!
Ninge lin cu stele albe.
Ninge vesel la ferești.
Tu, Ioane, ți-amintești?

*

La Palat pe înserate
Ușile sînt ferecate
Cu zăvoare și lăcate.
Niciun geam nu luminează,
Sentinele stau de pază.

Scanned with OKEN Scanner

La Palat pe înserate
Cineva în ușă bate :
— Ia deschide „maiestate" !
Nu s-aude niciun glas.
Nici zăvoare nu s-au tras.
Pe-nserate la Palat
Pumni vîrtos în ușă bat :
— Dar deschizi ușa pe mîni
Ori o scoatem din țîțîni !
— Cine-mi intră în Palat
Zurbagiu și nechemat ?
— Zău, nu știi ? Ne pare rău.
Nu cunoști, „supusul tău" ?
Zi-ne — de nu știi — „Ioane",
Sau, totuna-i, „milioane".
Regele, îngălbenit,
Lîngă tron, a-ncremenit·
Pe loc ușile-au icnit.
La Palat pe înserate
Geamurile-s luminate.
E-ntuneric în Palat.
Nu știm, sire, cum ai stat.
In Palatu-atît de mare
N-ai aprins o lumînare.
Țara, vezi, îngrijorată,
La Palat veni îndată
Cînd văzu că nu-i lumină.
Dar putea ca să nu vină ?
Noi pe unde am trecut
Tot lumină am făcut.
Cînd acum venim la tine,
Spune tu de se cuvine
Să ne ții — și zăvorît —
Să mai așteptăm atît.
In aceasta, vezi, alteță,
Nu-i un gest de politeță.
Dar de ce-ai rămas pitit
Și de tron încolăcit ?

Scanned with OKEN Scanner

Nu-ți luăm tronul. De altfel
Ce să facem noi cu el ?
Cum e, prea greu de păcate,
De-ai putea să-l iai în spate.
De cînd e, de pe-acest tron
S-a strigat mereu : „Ordon" :
Puneți-i în jug și-n fiare !
Mai ziditi o închisoare !
Bateți satele cu tunul
Cîte-s, unul cîte unul !
Vrem la temniți noi zăbrele !
Noi moșii ! Vrem noi castele !
Plumbul cel mai oțelit
Pentru piept de răzvrătit !
Grevele se întețesc ?.
Foc ! In plin ! E vin regesc
Sîngele muncitoresc !
Sînge, rege, s-a strigat
De pe tron. El e-ncheiat
Numa-n sînge închegat.
Greu e tronul de păcat.
Iați-l !
Ultimul călău !
Spurcat e și pasul său !
Svîrle-i, Gheorghe, și coroana.
Ne-a ținut țara sărmana
Strînsă-n chingi de fiare late
Și tiran încrucișate.
Regele-a plecat. In cale
Tabla zornăie pe dale.
Iar din Piață vin urale :
Ura ! Ura ! Ura ! Ura !
Trăiască Republica !
Ura ! Ura ! Ura ! Ura !
Trăiască Republica !
Cîți om fi fost și-am strigat
„Ura"-n Piață la Palat ?

Scanned with OKEN Scanner

Îți mai amintești, Ioane ?
Țara-ntreagă, milioane.

*

Uită-te cum ninge-afară.
Stele albe lin coboară.
Stau și mi s-arată-o vreme
Leii cruzi nălțați în steme
Și lumi negre de păcate
Rămîn tot mai depărtate.
Peste lumile acele
An de an tot nins-au stele.
Florile dalbe, florile dalbe !
Pîn-sub geam vin stele albe.
Tot veni-vor ani de ani.
Ia paharul. La mulți ani !

Scanned with OKEN Scanner

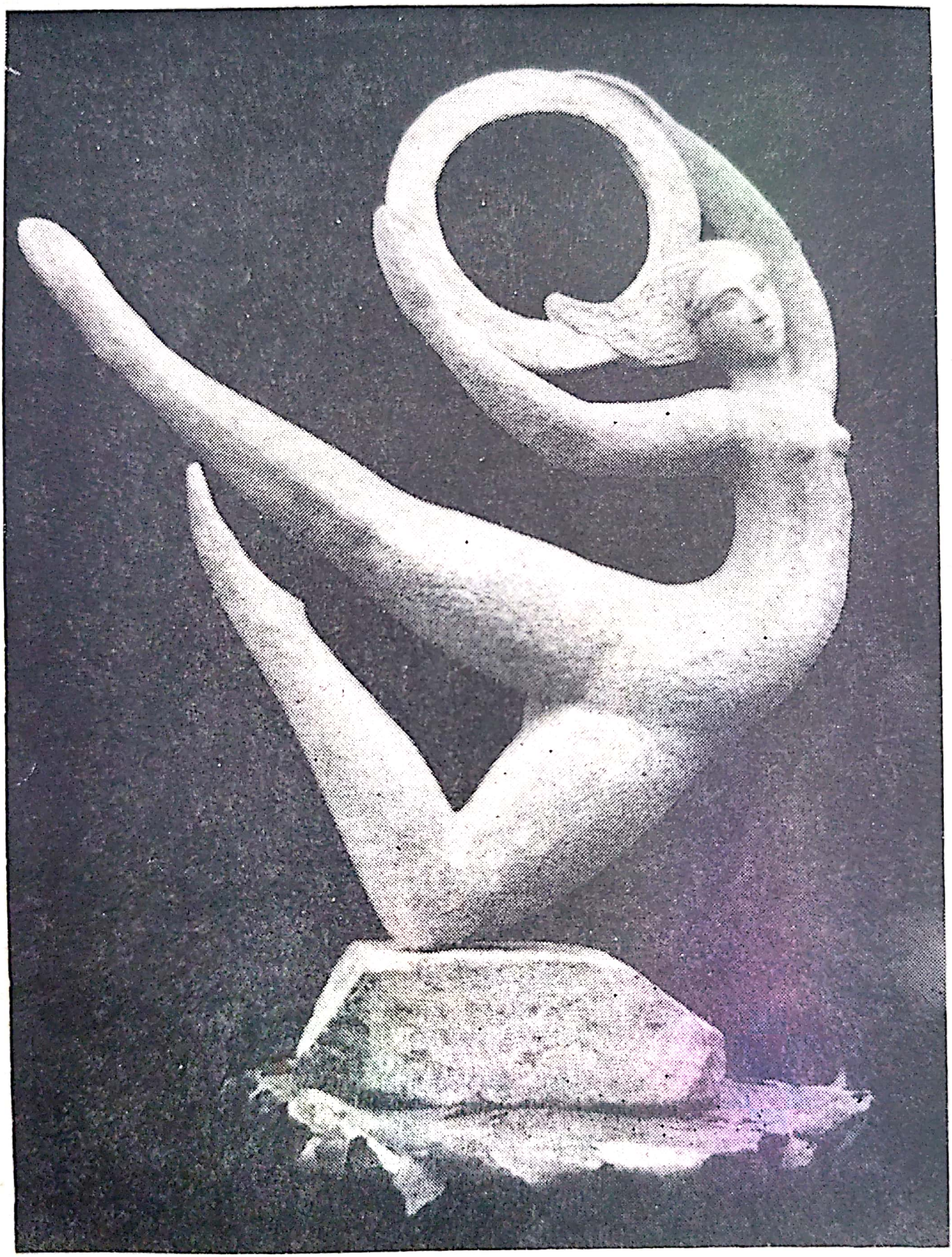

Dumitru Brătăţeanu : „Vis“ — *(sculptură)*

Scanned with OKEN Scanner

ALEASA ZI

30 Decembrie 1947

Privire crudă
Vulturul
Avea
Și ghiarele înfipte
Adînc
In trupul tău,
Inlănțuită țară.
Strivea
Tot ce era mai bun,
Mai omenesc,
De atîtea ori
Stropită
Cu sînge de martiri,
Coroana de oțel.
Și în aleasa zi,
Puternic,
Pumnul tău, partid,
A spulberat
Rostogolind în hău
Pe toți
Ce-au pîngărit oțelul.
Și făurim
De-atunci

Scanned with OKEN Scanner

Cu brațe muncitoare
Țara —
Așa cum am dorit-o,
Ca-n vise,
Cu tărie...
Republică Socialistă
România.

EXCAVATORUL

Lucitori
Colți de oțel
Mușcă de zor
Lutul
Pe care
Il poartă în gură
Și-l dăruiește
Grăbit
Șarpelui ce fuge
Cu el
In spinare.
Gura hulpavă
Mușcă mereu,
Și mereu
Scoboară
Scară cu scară.
Brațul,
Semeț,
Arată la toți
Cam unde
O să înfrunte norii
Ultimul
Etaj.

Scanned with OKEN Scanner

SÎNT O FĂRÎMĂ

Mă opresc
sub cerul albastru,
mă plec și mîngîi
holdele aurite,
adunate-n priviri.

Imi apropii fața
de țărîna ta caldă,
plîng și rîd
de bucurie
că și eu
sînt o fărîmă
din pămîntul Tău,
România.

REÎNTOARCERE

Stau rezemat
De-a sărutului poartă
Și gîndesc
Spre calea lactee
Să m-avînt
Ca pasărea măiastră.

După care
Călăuzit
De dor
Și de soare
Să vin
Pe drumu-i de raze,
Aducînd
In puternice mîini
Gîndul
De înfrățire
Al colindatelor
Lumi.

Scanned with OKEN Scanner

M. Stoica : „Gladiole“

Scanned with OKEN Scanner

DOUĂ TABLOURI

Domoale coline închise la faţă
In straie cernite de pale de ceaţă:
Imaginea Iaşului vechi al durerii —
Palate—o mînă, cocioabe—puzderii.

Sclipeşte-n mocirlă cu raze de sînge
Tristeţea ce pînă-n Bahlui se răsfrînge.
Noi, cupa răbdării, ei, cupa plăcerii —
Palate—o mînă, cocioabe—puzderii.

*

Domoale coline cu sute de schele
Rîd ziua în soare şi noaptea în stele.
Işi ţes în lumina Partidului far,
Palate—puzderii. Cocioabe dispar.

Spirale de fum ies pe coşuri semeţe,
Noi parcuri despart magistrale şi pieţe.
Ca florile-n zare sub soare apar
Palate—puzderii. Cocioabe dispar.

Acesta-i oraşul nălţat de eroi,
De pagini de glorii şi vremile noi,
Acesta-i oraşul în care răsar
Palate—puzderii, spre cer, temerar!

NU CAD STEJARII...

Destinul cu gheare de plumb cînd apasă
Pe inima lor ei rămîn în picioare
Și vîntul și ploaia, furtuna îi lasă
Senini și puternici privind către soare.

Nu cad niciodată. Stejarii rămîn
Prin ani, peste vremi să rostească poeme,
Pămîntu-i hrănește cu sînge străbun —
Lumini pe coroane din chipuri și steme.

Plecați-vă capul în semn de salut
Căci ei pentru voi pînă azi n-au căzut,
Și tot pentru voi ei trăiesc mai departe,
Se nasc și renasc, dar rămîn fără moarte.

PÎINE NOUĂ

Pîinea nouă nu-i ca pîinea veche
De la boi cu biciul la ureche,
Din pămînt, haotic scrijelat,
Sub un braț tăcut și-mpovărat.

Pîinea nouă, caldă și crescută
Ne rostește cum că e născută
Din pămîntul noilor valențe,
Ospătat și curățat de zdrențe,
Din tăișul minților pe planuri,
Geometrii de-oțel sclipind pe lanuri,
E poemul mîinilor pe masă,
Pîinea nouă e lumină-n casă.

Scanned with OKEN Scanner

Emil Căpraru : „Sudorul" — *(sculptură)*

Scanned with OKEN Scanner

PATRIEI

Cinstesc pămîntul tău brăzdat de glorii
Şi zborurile mele-ţi dăruiesc.
Sînt fulgere trecute prin istorii,
Născute prin avîntul strămoşesc.

O, lasă-mă sărutul să mi-l pun
Pe ţărîna ta caldă roditoare,
In care cîntă sîngele străbun
Amestecat cu vremea viitoare.

SĂRUTURILE

Noi, oamenii,
Iubim atît de mult soarele,
Incît şi după fulgerare în lut
Ne sărutăm cu el în cîte-un fruct
(Acolo unde se amestecă
Cîntecul ciocîrliei
Cu munca rădăcinilor)
Şi după fiecare despărţire,
Pomii rămîn
Cu sărutările agăţate de crengi,
Arzînd.

Scanned with OKEN Scanner

GHEORGHE TEODOROVICI

SINGURĂTATE

(Schiță)

Căsuța scundă, abia se zărește printre tufele de liliac ce pornesc de la portiță, înconjurînd-o din toate părțile. Un gutui își pleacă generos crengile încărcate de fructele ce au „furat" soarelui de toamnă o parte din razele sale. Dacă din cînd în cînd portița n-ar fi scos scîrțîitul acela, ce se auzea pînă departe, liniștea ar fi fost deplină și ai fi spus că aici nu locuiește nimeni. In spatele casei, vei găsi rînduite cu grijă cele trebuincioase gospodăriei și după salbele de ardei, înșirate pe sfoară sub grinda bucătăriei de vară, ghicești, totuși, prezența omului.

*

In zadar ai fi bătut la ușă. N-ar fi răspuns nimeni. Vecinii te-ar fi lămurit însă că cei doi pensionari care locuiesc în căsuța asta (ce se aseamănă cu aceea a bunicuței din poveștile copiilor) sînt plecați. Așa li-i obiceiul în fiecare după-amiază. Unde or fi plecînd? Să vedem. Uite, s-au urcat în tramvaiul ce pleacă din inima orașului și au cerut două bilete pînă la parc. Au intrat pe aleile umbrite de copacii cu frunze arămii. Cu vîrful bastonului, bătrînul lovește castanele dezbrăcate de învelișul țepos. Ar fi vrut să le strîngă în buzunar ca în copilărie. Cîți ani or fi de atunci?...

Bătrîna îl ține de braț cu o tandrețe pe care n-o poți întîlni decît la oamenii în vîrstă și din care se deslușește o

Florin Marfă: „În parc“ — *(ulei)*

Scanned with OKEN Scanner

caldă afecțiune. Se opresc în apropierea orașului copiilor și se așază pe o bancă. De aici văd și aud tot ce se întîmplă în lumea celor mici.

Bătrîna a deschis poșeta, a controlat-o și a închis-o mulțumită. Ce comori o fi avînd acolo? Parcă așteaptă pe cineva. Pe cine oare? Doar sînt singuri...

*

Din ceata zburdalnică a micului orășel, se desprind: o fetiță — cu părul blond — și un băiețel ce aleargă spre ei.

Sînt cunoștințe vechi, după cum se vede. Bătrîna deschide poșeta și scoate de acolo un pachețel cu bomboane. Fetița îi sărută mîna și ia din pachețelul ce i se oferă, doar două bomboane, din care una pentru băiețel.

— Veniți și mîine? — întrebă ea.

— Da, venim — răspunse bătrîna.

Copiii pleacă, grăbiți spre orășelul lor. Bătrînii nu scot nici o vorbă. La ce s-or fi gîndind? Cine știe la ce se pot gîndi doi oameni la vîrsta lor?

*

Ținîndu-se de mînă, doi tineri trec prin fața băncii. Ea blondă — cu ochi ca azurul — el înalt, cu părul negru. Bătrînii îi privesc și parcă ar fi vrut să-i roage să mai zăbovească. Poate așa ar fi trebuit să arate și copiii lor.

Bătrîna își aduce aminte de ceva și privirea adresează un repros tovarășului de viață. Bătrînul își pleacă capul pe bastonul pe care-și sprijină mîinile, fără să spună nimic. Ce n-ar da să poată începe viața de la început!... Dar acum sînt singuri, dureros de singuri.

*

Tîrziu, portița casei cu liliac plînge, în scîrțiitul ei conturînd parcă singurătatea din jur.

Scanned with OKEN Scanner

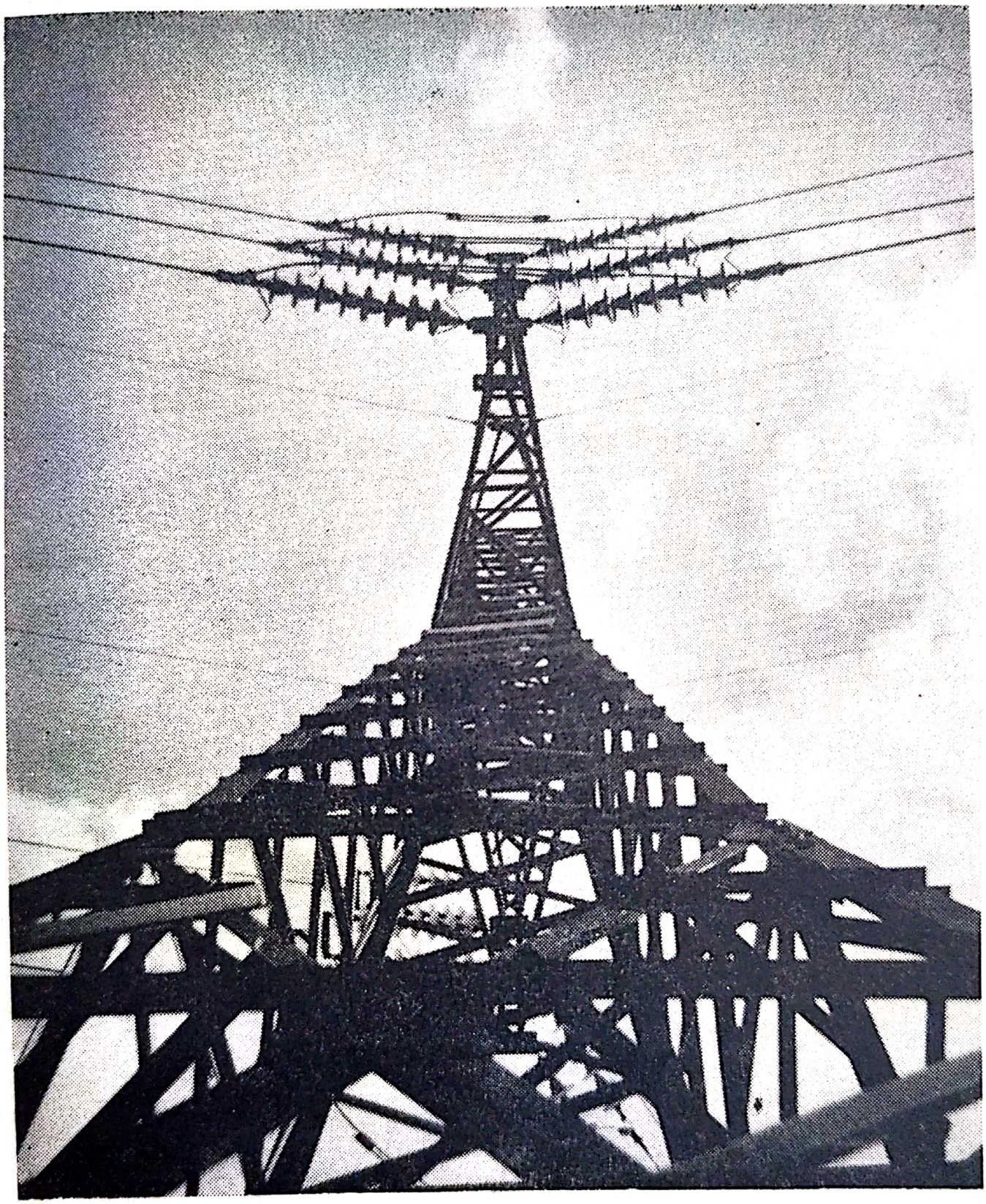

Mihai Rotaru : „Electrificare"

Scanned with OKEN Scanner

CĂRBUNE ALB

Ți-i tînăr veșmîntul
Și-i azi sărbătoare.
Și valu-ți se zbate-ntre coame de munți,
Un gînd nestatornic ce caută punți
Să aile cuvîntul
Imaginii clare.

Din stînci dislocate
Cu mîinile mele
Legînd munții țării cu-nalte cofraje,
Ți-am dat haine groase, armuri de baraje
Să treci spre palate
Cu lauri de stele.

Te-aprinde în hora
Luminii pe dealuri,
Pe-a munților dungă, pe-orașele vii,
Pe-asfalturi sclipinde în dungi argintii,
Tu, veșnică torță
Lipsită de maluri.

Scanned with OKEN Scanner

Ticu Baciu : „**S-a spart gheaţa**“

Scanned with OKEN Scanner

MOTIV DE PRIMĂVARĂ

Umbre
De frunze
Se văd
Pe buze.

Apar
Multe flori
Șoptind
În culori.

Copacii,
Ca și noi,
Fac umbre,
Privesc înapoi.

Toți
Rupem din pom
Crenguțe de viață.
Fiece om.

ASEMĂNARE

Fiecare om
În corpul său
Are
Părticele solare.

Scanned with OKEN Scanner

Oricine
In inima lui
Poartă dorul soarelui.

In fiecare din noi
E cald,
E soare.
Toți păstrăm
Părticele solare.

LACUL

In umbra munților din ceață,
Ca răsărit din amintiri
Bicazul mîndru se răsfață
Cu argintiile-i sclipiri.

Trec remorcherele pe apă
Țîșnind din coș scîntei de foc,
Vin căprioare să se-adape
Săltînd ușor din loc în loc.

Scanned with OKEN Scanner

V. Pandele : „Inimă de ciută"

Scanned with OKEN Scanner

PATRIE

Ca un pom imens ai crescut
Unde lumina mîngîie frunți,
Cu rădăcini adînc împlîntate-n trecut,
Ramificat peste șesuri și munți.

Prin arcuri de triumf te-am purtat
Spre spațiul dens cu alte constelații ;
Dintr-un cer în alt cer te-am săltat
Pe umeri de tinere generații.

Acum crengile lungi ale pomului
Nu se deosebesc de mîinile noastre,
Și-ți pregătim zborul sublim al omului
Către înaltele primăveri albastre.

POETUL

Nu e ca mine nimeni mai bogat,
C-a mea e unduirea holdei line
Și liniștea sub cerul înstelat
Și calea către marile destine.

Scanned with OKEN Scanner

Al meu e zborul vîntului hoinar,
Parfumul din grădinile în floare
Și murmurul de ape lin și clar
Și aurul neprețuit din soare.

A mea e țara cu al ei pămînt,
Cu tot ce poartă pe-al ei trup și-n pîntec,
De-aceea frumusețile îi cînt
Și viața i-o închin ca pe un cîntec.

DIMINEAȚA

Brutăriile sînt asaltate
De avalanșa pîinilor!
Aburii
Fac sticla geamurilor mată...

Un aer de pîine caldă
Invadează străzile;
Respirîndu-l,
Văd unduirea holdelor,
Le-aud foșnetul, vara,
Și simt cum mă cuprinde
Bucuria
Celui ce-naintea secerișului
Strivește un spic de aur în palmă...

Scanned with OKEN Scanner

Laurenţiu Gheorghiu : „Flori“ *(ulei)*

Scanned with OKEN Scanner

CULORI

Am pus pe paletă cinci culori :
Trăiesc de-acum în lumea lor.

. . . .

Un drăcușor de fată
A apărut la geam,
Și neîntrebată,
S-a dăruit culorilor...

Scanned with OKEN Scanner

X

ACELAŞI DRUM

Moşii mei pe drum de ceaţă
Au spart buturugi de soare.
Aşchiile prinzînd viaţă
Au umplut un cer şi-o zare.

Pe-al lor vis noi creştem stele
Sub tăişul de amnar.
Am sărit din ei surcele
Nu departe de lemnar.

Scanned with OKEN Scanner

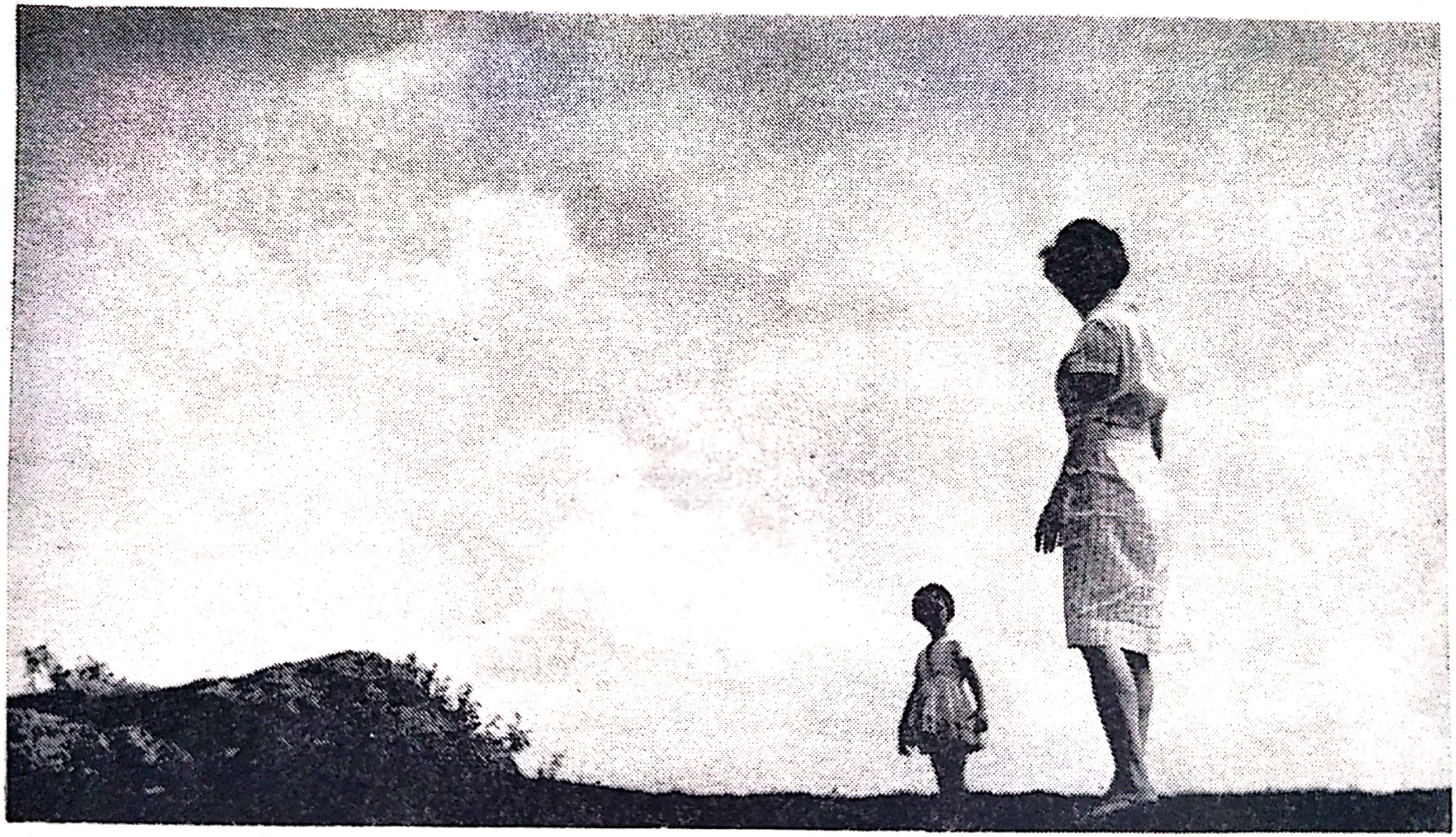

Mircea Oprişor: „Divergenţă feminină“

Scanned with OKEN Scanner

CHEMARE

Cînd aud chemarea tălăncilor
Simt în nări mirosul pămîntului reavăn,
Foșnetul pădurii îmbătîndu-mi auzul,
Iar pe tălpi mîngîierea catifelată a firelor de iarbă.
Cînd sună-n amurg buciumul,
Codrii iau forma răzeșilor lui Ștefan
Adunați după bătălie să cinstească victoria.
Cerul în amurg are culoarea jertfei ;
Jarul de pe culmi, pecetluind arderea zilei,
Vestește zorii de mîine.
Cine arde cu prima scăpărare a zorilor
Nu va pieri o dată cu cenușa amurgului.
Se va regăsi în fiecare scînteie
Și-n flacăra veșnică.

Scanned with OKEN Scanner

AMFORA

Peniţa mea
nu-i decît viţa tăiată la vîrf
din care curg
îndurerat şi plăcut
ochii sevei.

Şi strop cu strop
umple amfora din pagini
să-ndestuleze lumea
cu bucurii pămîntene.

Scanned with OKEN Scanner

Ticu Baciu: „Colaborare"

STRADA MEA

Stradă-ngustă fără soare,
Case vechi și geamuri mici,
Cuiburi dragi de rîndunici,
N-aveai zi de sărbătoare.

Mame, cu obraji de ceară,
Creșteau flori, creșteau copii,
Plante fără bucurii,
Oameni fără primăvară.

Au trecut ca visul anii.
Blocuri, înfloresc castanii,
Doar săgeți de rîndunici,
Amintesc ce-a fost pe-aici...

ADOLESCENȚĂ

Pe-aleea umbrită
pași tineri se-ngînă.
In zboruri rotunde
alunecă soarele.

Scanned with OKEN Scanner

Și iarba și ramuri
și marmura bătrînelor statui
tresar încălzindu-se...

Mărturisiri sfioase,
comori de jurăminte,
întîlnesc pe buze
primul sărut.

Scanned with OKEN Scanner

ASCENSIUNE

Mă urc spre-nălțime
în zgomotul dur,
în foșnetul clipelor,

între zidurile luminătoare
din mortar și din soare.

Din etaj în etaj
vreau să-mi ajung
visul și gîndul.

Alerg cu brațele întinse
purtînd în mine
ascensiunea înălțimilor.

La ultimul etaj
anii înclinați, cu tîmple sure
vor vibra

și voi urca mai departe
în clipele fremătătoare
ale timpului.

Scanned with OKEN Scanner

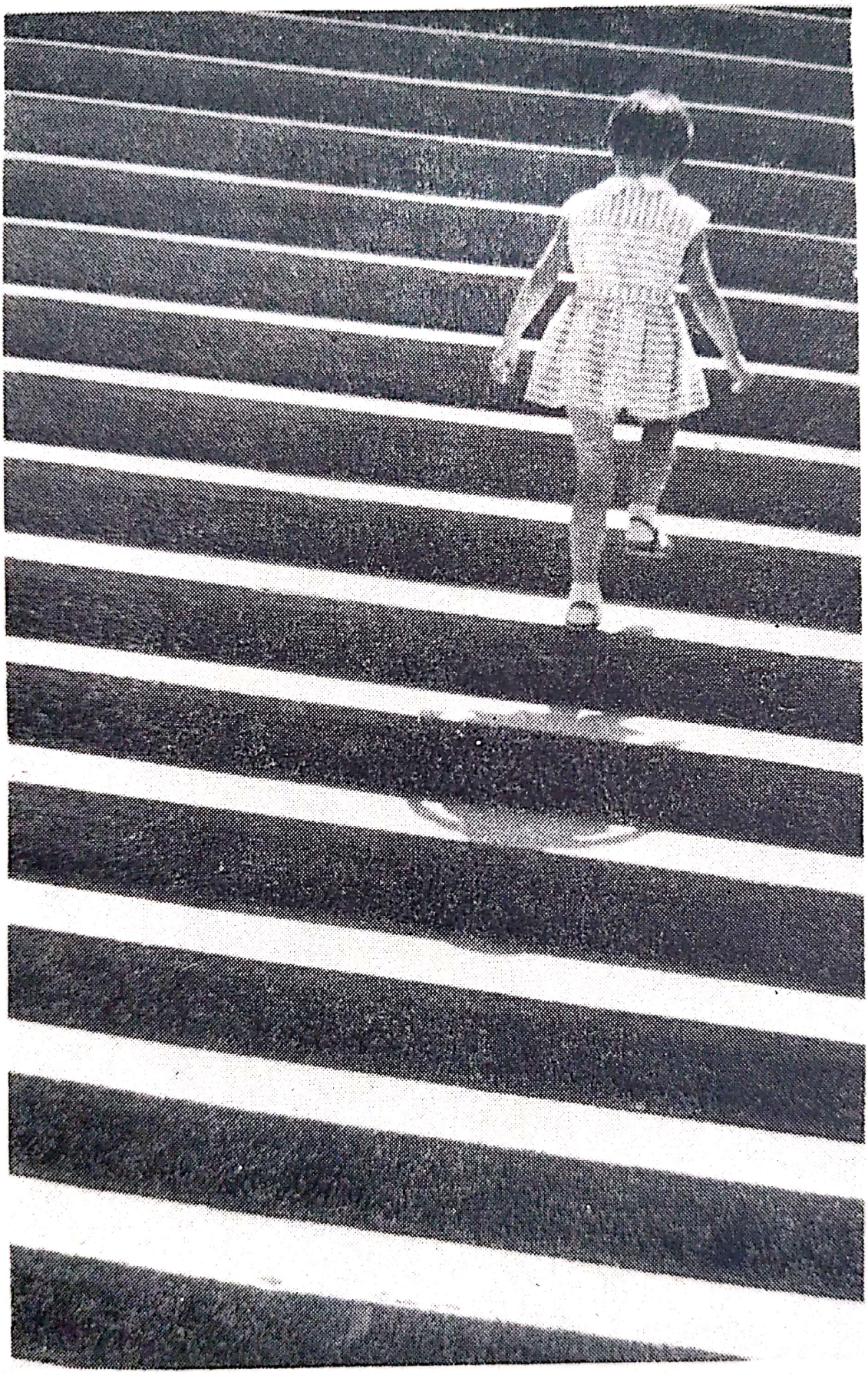

Mircea Oprişor: „Succesiune"

Scanned with OKEN Scanner

SERILE

Serile au farmecul lor
de liniştire şi dor.
Codrul mi-i prieten de mult
şi izvorul ades îl ascult.

Serile, iermecătoarele :
răsare luna, apune soarele,
închid ochii colinele
şi se trezesc mandolinele.

Se contopeşte-orizontul
cu munţii şi Pontul
şi buciume sună la stînă
cînd ziua cu noaptea se-ngînă.

FÎNTÎNILE ALBE

Fîntînile albe sînt pline
Revarsă săruturi curate,
Adîncuri spre cer ancorate
Şi toate trecute prin mine.

Fîntînile albe revarsă
Lumina-n petalele sale.
cuprinsă de lacrimi şi stoarsă
De limpezi izvoare astrale

Ogivă lăstunii înscriu
Horind dăruirea pe lacuri.
Copiii se dau în hamacuri
Cu torţe din tată în fiu.

Fîntînile albe-şi arată
In nudice sensuri sublime
Această senină-nălţime
In lujer de vise-ntrupată.

Scanned with OKEN Scanner

A RĂMAS NOAPTEA

A rămas noaptea sub paza stelelor,
se tîrăște pe sub streșini și caută ieșiri
prin toate ungherele.
Străpunsă de magia luminilor stelare
noaptea stă fără suflare,
se teme de lună cu lumina-i mare.
Iar în zori noaptea fuge cu mantia
zdrențuită în umbre
că vine-n împărăția sa soarele.
Sămînța nopții și ziua mai umblă
în cîte o umbră...

Scanned with OKEN Scanner

AM AUZIT CÎNTÎND UN ZIDAR

Am auzit cîntînd un zidar.
Cîntecul lui
Era cîntecul omului
Ce toarnă temelii
Caselor și țării.
Ochii-i scrutau depărtările zării.
Cu fiecare cărămidă
El zidu-nălța
Și cînta...
Cîntecu-i se prefăcea în
Apartamente
Cu ferestre fluorescente,
In ușile cărora
Au răsucit cheia
Un muncitor de la forjă,
O pereche tînără în al vieții prag,
O mamă purtîndu-și copilul cu drag,
Un strungar ce scrisese
Versuri calde despre umanism.
Tîrziu, în noapte,
Se mută în apartamentul vecin
O fată
Ca primăvara de gingașă
Și de parfumată.
Iubea și era iubită.

Scanned with OKEN Scanner

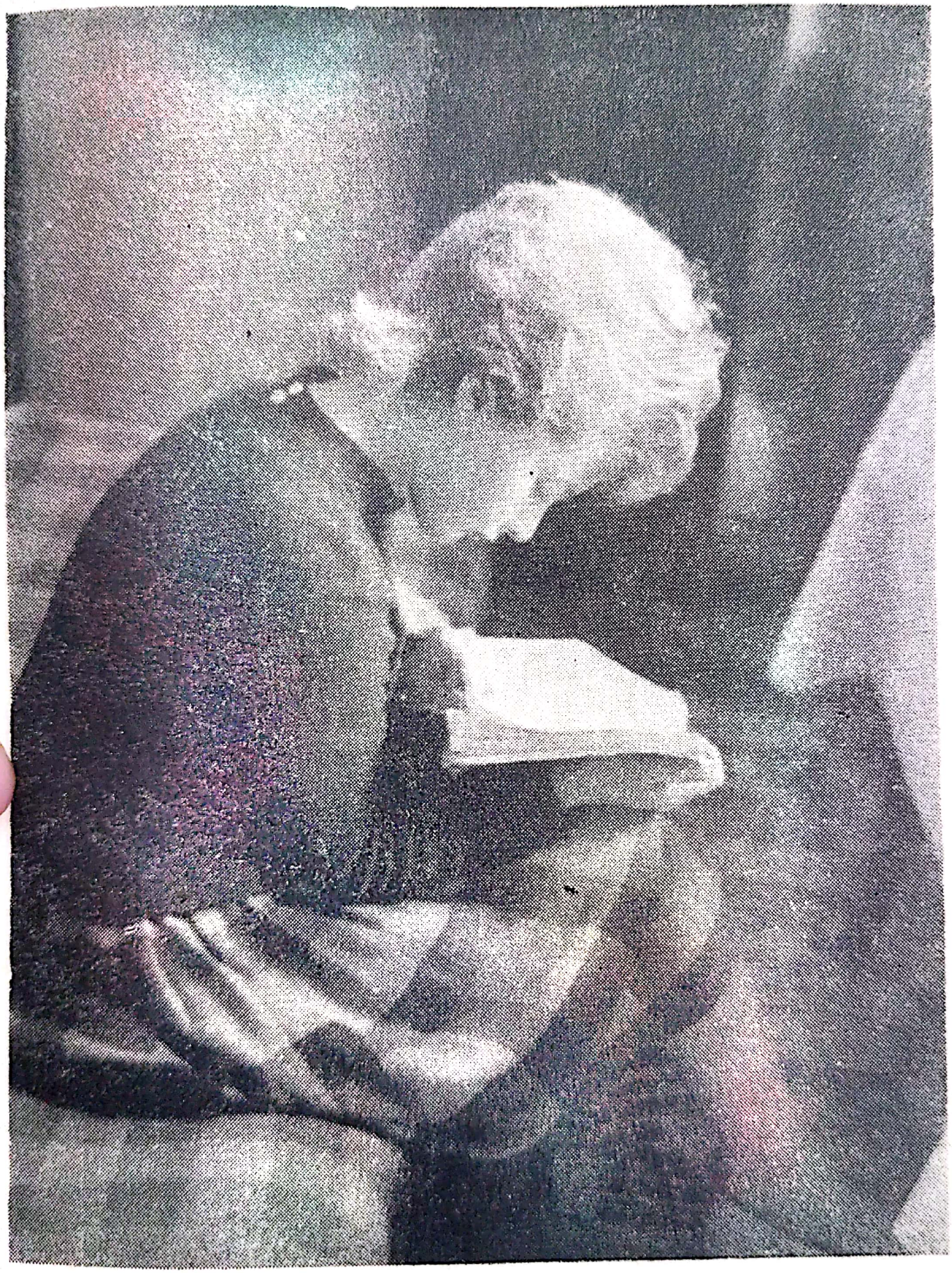

Paul Rudolf: „Studiu"

Scanned with OKEN Scanner

A deschis larg ferestrele
Să strige lumii întregi
Cît e de-ndrăgostită.
S-a oprit...

A auzit
Cum cînta un zidar
Pe schele alungite spre cer
La un alt bloc.
Cîntul urca
In noaptea argintată
Trezind ecouri
Prin noul cvartal,
Cunună de perle
Dispuse vertical.

Să ascultăm cîntecul zidarului
Ce scrutează depărtările zării
Turnînd temelie fericirii
Și țării !

ACESTUI EV, EU ÎI RĂMÎN DATOR...

Oricîte trepte-ncerc să urc
în fiecare zi
(și am urcat, pămîntu-i undeva
sub mine),
nu îndrăznesc a spune
că a fi
cu evul tău contemporan,
nu-i o minune.
Fac parte dintr-o constelație
a celor ce caută,
a celor ce văd
pînă și petele-n soare,
și nu vor să știe

Scanned with OKEN Scanner

că sfîrșitul se scrie
cu-aceeași cerneală,
pe-aceeași hîrtie...
In chemarea aceasta nebună,
încrustez în frunze,
în oameni și-n flori
dorințI și chemări.
Oricît aș striga,
cuvintele cad ca plumbul cel greu
în haos, iar eu
dator rămîn acestui ev, mereu...

Scanned with OKEN Scanner

ALEXANDRINA M. CĂLĂTORU

PERSEVERENŢĂ*

(Schiţă)

„Căsătoria este şcoala cea mai sigură
a ordinei, a bunătăţii, a omeniei".
Mirabeau

In liniștea care s-a lăsat în casă se aude numai respirația liniștită a lui Spiridon și bătăile regulate ale ceasului din perete care macină necruțător făina timpului. Prin fereastra deschisă, o rază de lună jucăușă luminează o hîrtie de pe masă, care păstrează în îndoiturile ei oboseala atîtor nopți nedormite și frămîntările sufletești ale lui Spiridon. Prin ea cabinetul tehnic al întreprinderii făcea cunoscut inginerului Oprea și lui Spiridon că sfatul tehnic aprobase ca instalația concepută de ei să lucreze în probe tehnologice timp de zece zile. Spiridon știa că instalația va lucra bine, că astfel nu va fi nevoie să se aducă alt utilaj din import.

Deși trecuse mult de miezul nopții, totuși în mintea Mariei nu-și găseau loc ultimele cuvinte ale lui Spiridon, din seara aceea : „săptămîna viitoare — i-a spus el — după ce termin probele tehnologice, mergem să-l aducem pe Victor acasă. Se apropie școala."

Apoi după un „noapte bună", spus obosit, el adormi imediat. De mult nu-i mai spusese noapte bună. Zărind pe scaun uniforma și servieta de școală a lui Victor, cumpărate în seara aceea de către Spiridon, Maria a zîmbit, gîndindu-se că totuși „perseverența este drumul reușitei".

---

* După o idee a El. Podoleanu

Scanned with OKEN Scanner

Simona Costin: „Bujori" — *(ulei)*

Scanned with OKEN Scanner

Cuvîntul „perseverență" îi amintește Mariei că și Spiridon în urmă cu zece ani îi spusese la fel. Și gîndurile ei aleargă, aleargă la acei ani, depănînd un ghem dureros de amintiri...

Intîlnirea lor fugară într-un tren, cînd ea pleca în concediu. După un an, cînd întîmplarea i-a adus din nou unul în fața celuilalt, nu l-a mai recunoscut. Era o zi frumoasă de mai în care soarele îmbrățișa cu razele lui întreg pămîntul. La fiecare pas florile împrăștiau parcă zîmbete descrețind frunțile trecătorilor. Își aduce aminte că atunci voia să dea un telefon la serviciu, să se intereseze în ce tură urma să lucreze, deoarece fusese un timp bolnavă. Trecînd pe lîngă un grup de tineri, unul din ei s-a uitat surprins, dar ea nu-i dădu atenție. Cînd a ieșit de la telefoane, același tînăr apropiindu-se timid îi vorbi: „Domnișoară, nu vă supărați, aș vrea să vă întreb ceva". Maria îl privea nedumerită.

„Nu știu dacă vă amintiți, ne-am cunoscut anul trecut cînd plecați în concediu. Sînteți domnișoara Maria. Ați coborît repede din tren, iar eu am uitat să vă întreb unde lucrați. De atunci v-am căutat mereu".

O amintire vagă veni în ajutorul Mariei, care ar fi vrut să se termine mai repede discuția. Tînărul însă, nu era dispus să renunțe ușor la această întîlnire pe care o dorise mult. „Deși timpul a fost atît de scurt atunci, mi-ați lăsat o amintire plăcută. Vă rog să mă credeți că în timp ce vă priveam îmi spuneam că un astfel de chip aș vrea să privesc toată viața. Dealtfel și acum gîndesc la fel". Fața ei se îmbujora din ce în ce mai mult dar își reveni. „Cred că aveți o părere greșită despre mine sau poate în general despre femei". „Vreți să spuneți despre sexul frumos"?, încercă Spiridon să glumească. Cînd a vrut să plece, el i-a spus jumătate în glumă, jumătate în serios: „Să știți, domnișoară, că pe lîngă unele defecte am și o calitate: sînt perseverent atunci cînd vreau". Și astfel, după puțin timp, „perseverența" lui Spiridon a reușit.

Nunta, cu mulți invitați, îi păru un vis. Dar după aceea? Gîndurile nu-i dădeau pace. După aceea, nu mergeau la un film sau teatru pentru că lui nu-i plăceau. Apoi la primul revelion au venit prietenii lui Spiridon. Spre dimineață au făcut mult haz de niște isprăvi de pe cînd Spiridon nu era împreună cu ea. La sfîrșit, cu privirea împăienjenită de băutură, s-a uitat la dînsa și a rostit: „Ce bine era dacă nu

Scanned with OKEN Scanner

te întîlneam atunci ?!", după care a adormit cu capul pe masă, fără a mai putea spune ce ar fi vrut să facă.

Maria era îngrijorată, dar spera să-l îndepărteze de foștii lui prieteni. S-a gîndit că un copil poate l-ar ataşa mai mult de familie. Dorința ei de a deveni mamă se realiză, dăruindu-se în întregime acelei făpturi gingaşe.

Totuşi el continua să se întîlnească cu prietenii lui la un restaurant sau altul. Mai mult chiar, începuse să lipsească de acasă. O dată nu a venit acasă cîteva zile, spunînd că pleacă în delegație, altă dată, că a dat examen de maistru şi reuşind, a plecat cu prietenii să bea. „A fost — spunea el — ca în zilele frumoase ale tinereții". Pe Maria a durut-o mai mult ca orice completarea explicației. Curînd după aceea, s-a întors la miezul nopții beat, însoțit de un prieten. A pus masa la cererea lui, care cînta răguşit : „Bun îi vinul şi gustos, cînd îl bei cu-n om frumos"... îndemnînd prietenul să cînte cu el. Ea l-a rugat să tacă deoarece copilul era bolnav. Dar Spiridon cînta în continuare, fără să-i dea atenție. De o dată auzi lipăit de tălpi goale pe ciment şi Victor plîngînd a apărut în cadrul uşii. Atunci ea strigă disperată lui Spiridon să nu mai cînte. Cînd a vrut să ia copilul în brațe el o trase de mînă şi o lovi peste față.

Maria a plîns toată noaptea. Atunci a hotărît să se despartă de Spiridon dar mama ei nici n-a vrut să audă. Divorțul, draga mamei, este un lucru ruşinos ; şi apoi aveți copilul". Vorbele ei treceau pe lîngă Maria fără să le dea atenție. Intreaga ei ființă era concentrată asupra întrebării : „Mai poate deveni Spiridon un tată şi un soț bun ?..."

A doua zi a venit de la serviciu supărat. Avusese o discuție cu inginerul Oprea, care-l sancționase pentru că a venit beat la serviciu. In altă zi, Maria a început să-i spună ceva în legătură cu salariul, din care o bună parte rămînea la restaurant, dar el o repezi cu brutalitate. „Dacă nu-ți ajung banii, du-te la serviciu". De fapt, el o făcuse să dea demisie. Şi în noaptea aceea s-a gîndit mult ce să facă. Deşi ploaia bătea cu putere în geam — prevestind apropierea toamnei — Maria auzea numai gîndurile ei. S-a hotărît să se întoarcă din nou la serviciu, înscriindu-se în acelaşi timp şi la facultatea de chimie.

La început Spiridon nu a spus nimic, dar se vedea că era nemulțumit. Timpul trecea fără ca lucrurile să se schimbe în

Scanned with OKEN Scanner

căminul lor. Doar copilul îi aducea Mariei bucuria vieţii, ca o rază de soare. Oricît de tîrziu venea de la serviciu, Spiridon o găsea învăţînd. De multe ori, îl văzuse uitîndu-se pe furiş în carnetul ei de studentă, unde, examenele se adunau unul cîte unul. Maria nu-i mai dădea atenţie. Era îngrijorată doar de faptul că nu se simţea prea bine cu sănătatea. Cu un ultim efort, reuşi să dea examenul de stat. Consultă un medic şi consată că avea o boală de inimă care trebuia imediat tratată. Spiridon consimţi ca ea să plece un timp la tratament. Intoarsă acasă îl găsi schimbat. Mai tîrziu a aflat că el a fost criticat de tovarăşii lui de muncă (în cadrul unei adunări de grupă sindicală) pentru atitudinea lui în producţie şi în familie. Maria reintră în serviciu şi în formaţia artistică de amatori a fabricii. La festivitatea împlinirii a 10 ani de la înfiinţarea fabricii l-a adus şi pe Spiridon. Pentru cîntecul interpretat de ea a fost mult aplaudată. Spiridon a plecat acasă în timpul programului. „Atît mai lipsea — îşi spuse el — s-o văd pe scenă, să se uite toţi la ea". Cînd Maria s-a întors acasă, el alb de mînie, aproape bîlbîindu-se i-a spus: „Pînă acum ai făcut ce-ai vrut. Mi-ajunge. Ne despărţim. Ai avut tot timpul să alegi între serviciu, cărţi şi „activitatea" artistică sau familie. Rămîi cu ale tale. Pînă ne despărţim alege în ce cameră vrei să stai. Am să consider că locuiesc la hotel. Şi aşa te găsesc destul de rar acasă. Dacă nu eşti în tură, eşti la repetiţie sau la şedinţă." Apoi şi-au împărţit unele lucruri. Din clipa aceea o oboseală îi prinsese sufletul Mariei.

Dimineaţa, pentru prima dată de cînd se căsătoriseră Spiridon şi-a făcut singur ceaiul. Maria nu ştia ce simte la gîndul despărţirii. Sentimente şi gînduri difuze se învălmăşeau în mintea ei. Un singur gînd era bine conturat, desprinzîndu-se din noianul de gînduri încîlcite Să facă orice să-l aibă lîngă ea pe Victor.

Aşa îşi aduse aminte de copil. Uitase că avea recapitulare la un obiect şi trebuia să-l ajute. In camera lui, palid la faţă, Victor privea absent cărţile de pe masă.

„La ce ai recapitulare, Victor"? îl întrebă ea.

Copilul căuta să se stăpînească. Buzele lui tremurau uşor — acelaşi tremur care-i străbătea tot corpul. Ochii Mariei observară un zbucium lăuntric, care-l frămînta pe copil şi o cuprinse teama. Răspunsul lui veni tîrziu, cu voce slabă.

Scanned with OKEN Scanner

„Am de recapitulat la naturale despre păsări și trebuie să citim și lectura „Păsările migratoare".

„Citește cu glas tare" — îi spuse ea.

....„cînd un stol de păsări este gata de plecare și uneia i se întîmplă ceva și nu poate zbura, celelalte întîrzie plecarea, încercînd s-o ajute"...

Maria privea pe fereastră și repetă cu glas tare „...celelalte încearcă s-o ajute. Și oamenii ar trebui să facă la fel".

„Ai spus ceva mămico?"

„Nu, Victor, mă gîndeam și eu așa... se pare că sînt tare obosită dacă am început să gîndesc cu glas tare". Cînd se întoarse de la fereastră, văzu că ochii lui Victor erau scăldați în lacrimi și prinzînd-o de după gît o rugă să nu plece de acasă, că îi iubește la fel de mult pe amîndoi, că vrea să aibă și mămică și tătic.

Maria îi mîngîia părul negru ușor ondulat, care semăna uimitor de mult cu al lui Spiridon. Cu greu a reușit să-și stăpînească plînsul și să-l împace pe Victor. Peste o oră, plecau amîndoi de acasă, copilul la școală iar ea la serviciu.

Victor terminase școala și a fost trimis la bunici. Maria i-a promis la plecare că nu-l va lăsa să plece pe Spiridon, să se mute din casă pînă nu va veni și el din vacanță. Dar nu știa cum va proceda. In gînd îi stăruia expresia lui Spiridon „vom sta ca la hotel". Scrise în grabă pe o bucată de carton cu tuș „Hotel Familia" și o prinse pe ușa camerei lui Spiridon cu o pioneză.

Spiridon a venit de la serviciu tîrziu. „Hotel Familia", citi el cu glas tare. „Tu tot vrei să pleci (i-a spus Maria). M-am gîndit că ar fi bine să rămîi aici pînă la terminarea divorțului" și arătînd cu mîna ușa camerei lui, continuă pe un ton puțin ironic: „Tot trebuie să servești masa undeva; mă voi îngriji eu de acest lucru și am să te servesc în camera ta".

„Ca la hotel", o parafrază Spiridon.

„Exact" îi răspunse ea. Vezi ce bine ne înțelegem noi doi? Nu te întreb cînd vii, de unde vii. Intr-un cuvînt nu discutăm nimic. Pînă în toamnă poate-ți găsești o pensiune. Oricum, aici nu te ține nimeni cu forța".

Spiridon acceptă ușor. Dealtfel, îl frămîntau cu totul alte gînduri. S-a obișnuit repede cu toate, doar cu un singur

Scanned with OKEN Scanner

lucru nu. Cînd Maria îi aducea mîncare, nu uita niciodată invitația: „Domnul este servit". El a rugat-o să renunțe la acest amănunt, deoarece simțea că-și bate joc de el. Dar după un timp, nici acest lucru nu-l mai sesiza. Era foarte ocupat. In camera lui au apărut una cîte una cîteva cărți tehnice. Uneori — cu ton de glumă — citea cu glas tare, cînd intra în camera lui, „Hotel Familia", dar Maria nu-l lua în seamă. Intr-o seară Spiridon a venit mai tîrziu de la serviciu. Pe masă, în farfuria goală, găsi un bilețel: „Servim mîncare caldă pînă la orele 21". Rupse enervat hîrtia. Ar fi vrut să-i spună că el vine de la fabrică unde a lucrat cu inginerul Oprea la modificarea unui schimbător de căldură adecvat la noile tehnologii, și... deschise ușa furios. Dar, de curent, pioneza cu cartonașul „Hotel Familia" căzu jos. Inchise încet ușa și stătu cu lumina aprinsă pînă tîrziu. Dimineața Maria găsi cartonașul jos. In aceeași zi Spiridon ar fi vrut să-i spună că inginerul avea acum încredere în el, că dacă vor realiza ce și-au proiectat, întreprinderea va renunța să aducă alt utilaj din import. Acest lucru Maria îl află mai tîrziu.

Spiridon a lucrat toată noaptea la o schiță și la calcule. A doua zi cînd el a plecat la serviciu Maria s-a uitat prin hîrtiile lui și a găsit o greșeală de calcul. Ar fi vrut s-o corecteze, dar se răzgîndi. Seara în camera lui, Spiridon se plimba neliniștit. Maria își amintește și acum zbuciumul ei din noaptea aceea. Stătea întinsă pe pat cu fața în jos și strîngea perna în pumni. In ea se găseau două făpturi: una care vroia să-l ajute, să fie lîngă el în acele clipe și alta cu orgoliul rănit în atîtea rînduri. Patul se învîrtea cu ea și camera devenea tot mai mică. „Nu, nu mă duc!" O bătaie ușoară în ușă o trezi din coșmar. „Maria, ți-e rău"? „Nu, răspunse ea, dormeam".

„Ai vorbit totuși tare". In speranța că ea-l va ajuta, îi ceru rigla de calcul. Maria i-o dădu și închise ușa la loc, avînd totuși timp să zărească pe fața lui un zîmbet ușor schițat. Atunci Maria își dădu seama că la ora aceea tîrzie mai avea rochia pe ea. Stingînd lumina, se gîndi că poate Spiridon nu știe să calculeze cu rigla, dar nu s-a dus să-i arate. A doua zi, Maria a văzut aceeași greșeală de calcul. Deci el nu știa să lucreze cu rigla de calcul pe care o luase probabil la serviciu ca să întrebe pe cineva. Seara Spi-

Scanned with OKEN Scanner

Simona Costin: „Năzuinţe" — *(ulei)*

Scanned with OKEN Scanner

ridon o rugă să-i arate să lucreze cu rigla de calcul. In timpul cît lucra Maria se gîndea: „Deci tot eu îi sînt mai aproape". Inseamnă că nu era totul pierdut. Mai tîrziu Spiridon zări pe masă o carte străină. Citi distrat titlul „Operații și utilaje în industria chimică" de Em. A. Bratu. Din camera cealaltă Maria auzea foșnetul înfrigurat al paginilor. Spiridon răsfoia cartea adusă de ea. „Va găsi el foile îndoite"? Acolo erau cîteva date în legătură cu lucrarea lui. A doua zi Maria răsfoi în grabă hîrtiile scrise de el și zîmbi mulțumită. Își găsise singur greșeala.

La amiază Spiridon veni cu niște pachete și i se adresă: „Maria, te rog dacă poți să lași tonul rece și ținuta asta distantă. Vine mai tîrziu inginerul Oprea să terminăm lucrarea. Se pare că va fi caracterizată invenție. Aici am cumpărat ceva de mîncare. Dacă ai timp pregătește ceva. Pot să te ajut cu ceva? Dacă vrei aranjează în casă ca și înainte". Gîndul ei zbura la zilele cînd lucrurile nu erau schimbate în casă. După ce le pregăti totul, Maria se scuză și plecă în cealaltă cameră....

*

Aseară, Spiridon a venit fericit, cu adresa cabinetului tehnic prin care se aproba ca instalația concepută de ei să lucreze în probe tehnologice timp de 10 zile, după care urma să se integreze în fluxul tehnologic. Știau amîndoi că au reușit.

Uitîndu-se pe scaun la uniforma lui Victor, ea se gîndi: „Vezi, Victoraș, m-am ținut de cuvînt. Tăticu n-a plecat"...

Raza de lună se transformă parcă într-un soare puternic încălzind nisipul plajei pe care se aflau toți trei.

Maria adormise.

Scanned with OKEN Scanner

BUFONUL

I

A fost odată-un rege și-un bufon.
Și cel din urmă șchiop era și trist și-afon,
Dar tot ce nu putea să facă el facea:
Dansa, cînta și mai ales rîdea.

Cine-a-ncercat vreodată-atîta trudă,
Înăbușindu-și plînsul, el să rîdă?
Nătîngul rege, plictisit de viață,
Se amuza cu rîsul vîndut de o paiață.

Dar într-o zi bufonul, în lipsa regelui,
Și-a pus pe cap coroana. Era exact după măsura lui.
A rîs cu hohot de farsa ce i-o jucase viața:
Era prea drept el regele și celălalt paiața.

ULCIORUL

II

Nici o credință păgînă și nici o lege sfîntă
Nu ne desparte prin moarte de trecut,
Cînd gura noastră, pe buza lui răsfrîntă,
Ne-nvie morții, prin harul lui de lut.

Scanned with OKEN Scanner

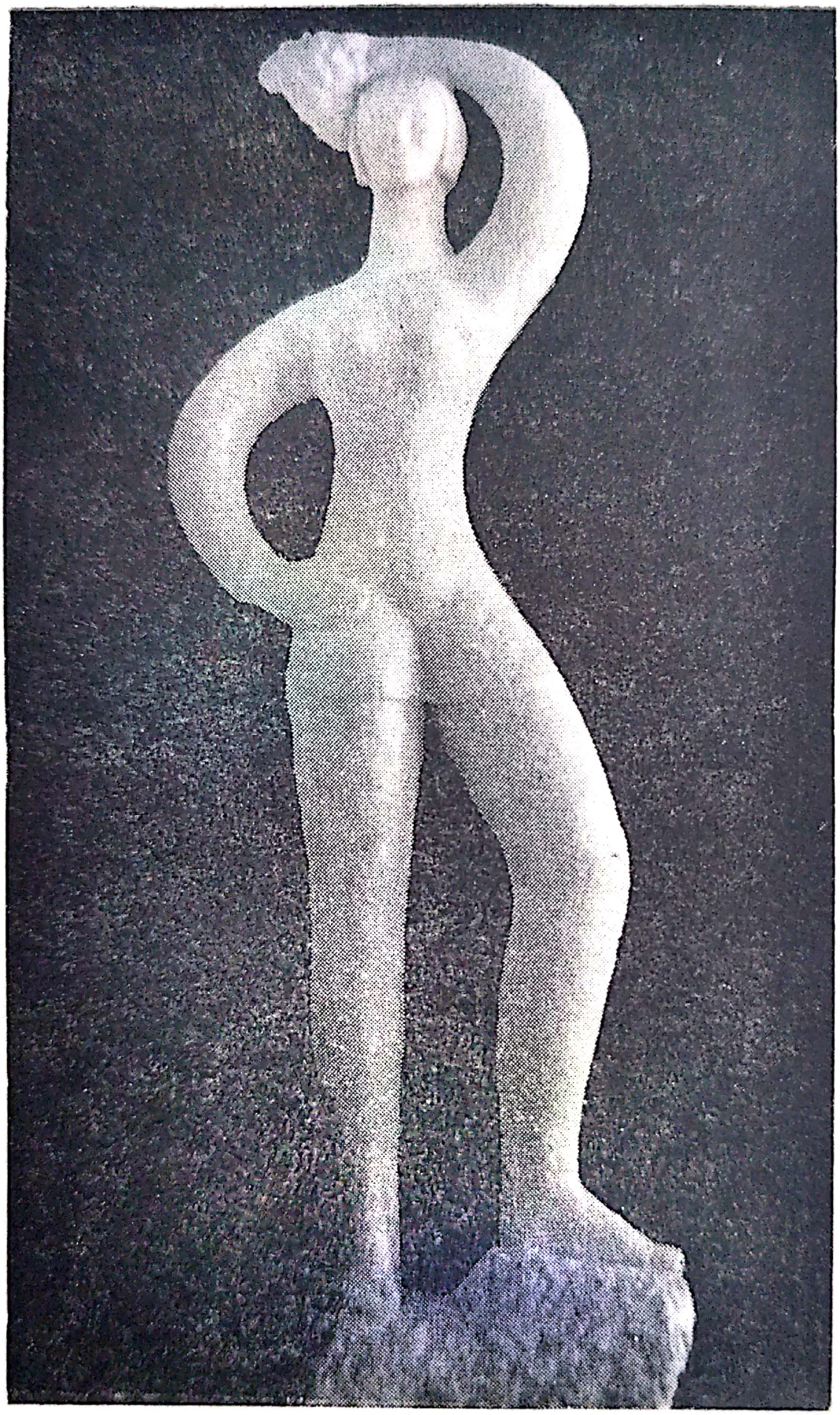

Dumitru Brădăţeanu: „Fata cu struguri" — *(sculptură)*

Scanned with OKEN Scanner

Astfel se-ntorc străbunii din nou la ei acasă,
Prin setea noastră, din tărîmul neştiut,
Să ne sfinţească vinul şi pîinea de pe masă,
Prezenţi în noi, şi totuşi, la margini de sărut.

CÎNTEC PENTRU STRĂBUNI

III

Venim urcînd din timp astral,
Purtînd poemul nostru viu,
Din veac sfinţit de Decebal —
Drapel predat din tată-n fiu.

Ne creşte gîndul timp vestit.
Coloane'nalte-s visurile-n noi
Şi inima ritmînd necontenit
Aprinde-n sînge forţe de eroi.

Incheagă fapta veac ales,
Purtăm pe frunte harul lui.
Iar orele în jur ne ţes
Vecie pentru mari statui.

Innobilaţi de nimb străbun,
Scriem pagini de legende noi.
Lumina unor aştri stinşi
Arzînd, o reaprindem iară.

IV

SFÎRŞIT DE TOAMNĂ

Ingenuncheate ierburi şi flori au adormit,
Cu capul aplecat, întors spre asfinţit.
Acum sînt cupe goale, nici urmă de parfum,
Un vînt le-a spart pe toate şi le-a gonit pe drum.

Scanned with OKEN Scanner

Surprinsă-ntr-o corolă tîrzie de cicoare,
Un strop de-amiază caldă se stinge-ncet și moare.
Sădită-n glastre vara mai rîde în ferești;
Dar tu, privighetoare, pe unde rătăcești?

Cad fulgii mari pe ramuri, par fluturi albi și moi —
Se joacă poate-april de-a ascunselea cu noi?
Purtăm adînc în suflet, oricîte ierni or fi,
O primăvară mică, de-o oră sau de-o zi.

Scanned with OKEN Scanner

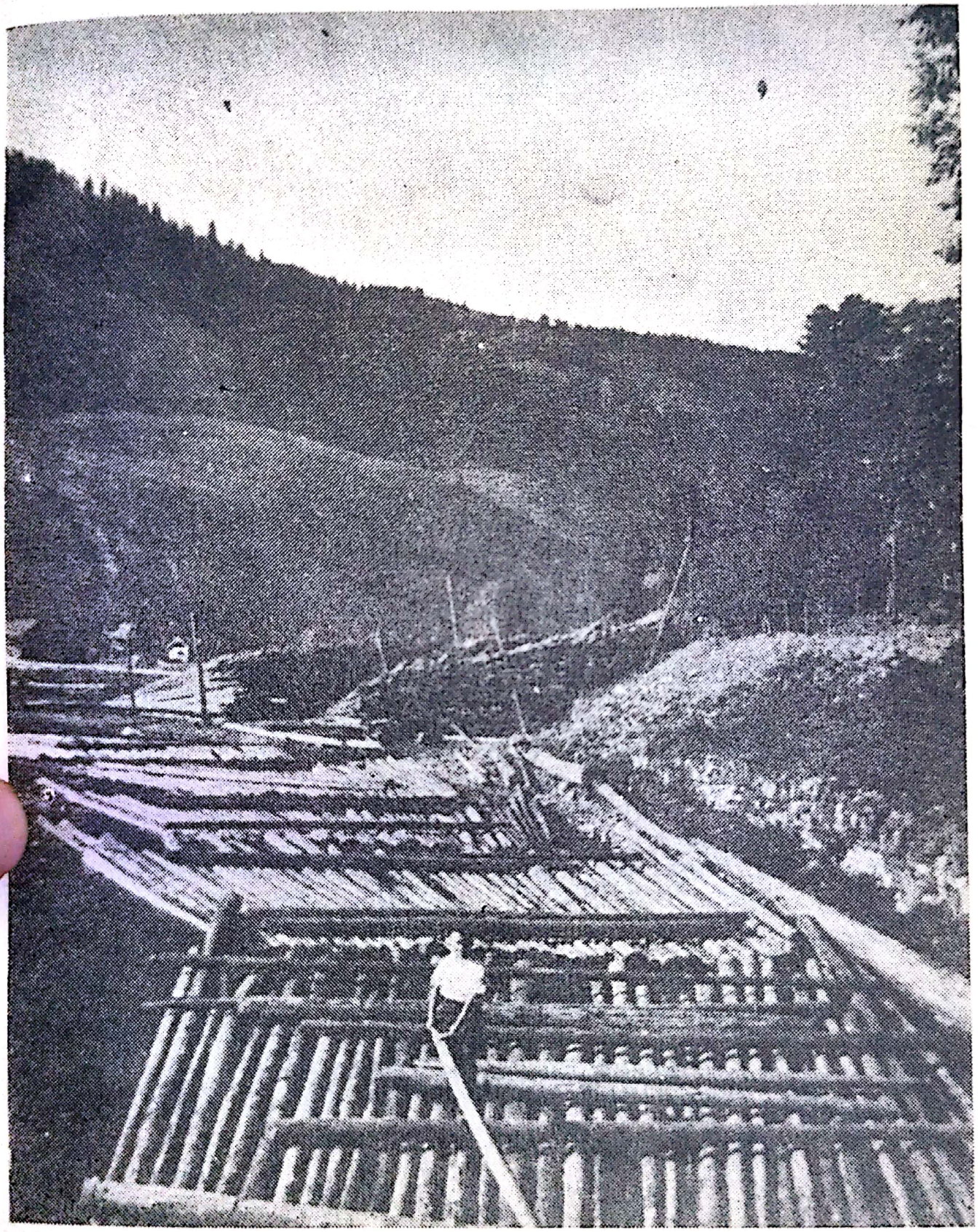

Gheorghe Largu: „La cîrmă"

Scanned with OKEN Scanner

CHEMARE LA MUNTE

Lui I. A.

De pe munții mei de-acasă cu mesteacăn și cu fag,
M-am gîndit să-ți scriu și ție, scump prieten și pribeag.
Dacă-ți pare scris în fugă ce vrea inima să-ți spuie
Ia-ți toiagul drumeției și pe munții noștri suie.

Cărăruia pîn-la mine îi pietroasă și abruptă,
Dar pe tine te cunoaște, și cîntarea-ți ne-ntreruptă.
Munții, urieși, sălbatici, argintați îți ies în cale
Iar poiene însorite te-or călăuzi pe vale.
Brazii cu ozon în cupe, cu tăvi mari de fragi și mure
Te-or primi în cete dese pe la margini de pădure.
Printre rariști smeurișuri te doresc la masa lor,
Afine brumate-n umbră te-or chema către izvor.
Toți copacii de prin codri brazii pe temei de stînci
Vor căta să-ți iasă-n cale, jepii cățărați pe brînci.
Pinii-ți vor face cu mîna și la dînșii-or să te cheme.
Dar tu urcă, drag prieten, cît mai e încă devreme.
Se țin crestele de mînă ca și florile pe-o nalbă.
Sus, te-așteaptă, în cojoacă, munții cu căciulă albă.
Cerbii cu pădurea-n coarne sburdă printre brazi merei.
Si mi-i dor și te așteaptă doinele din munții mei.

Scanned with OKEN Scanner

ÎNTREBARE

Te-ai depărtat să cunoști
Alte lumi în aștri,
Dragul meu ce știi
Să întinzi și să condensezi timpul ;
Dar trandafirul de lîngă tine
Nu-ți spune nimic ?

Scanned with OKEN Scanner

CÎNTECUL MÎINILOR

Minunate sînt mîinile omului!
Cum ramurile, brațele pomului,
Adună tăria din soare și ploi,
Crescîndu-l înalt,
Mîinile, unelte divine, — pe noi
Ne-au creat.

Pe om l-am aflat
In mîinile cu degetele ca niște raze,
Ce-și culeg frumusețile aspre
Din pămînt, din cărbune, cerneală ori fier,
Păstrîndu-și delicatețea florii
Prin veșnicul avînt înspre cer,
Prin înfiorarea dăruită viorii,
Prin faptul că pot mîngîia, și pot scrie...

Uimit, în leagăn pruncul își privește mîna ca pe o jucărie,
Gîngurindu-i într-una,
Iar cînd oamenii încep să se cunoască, își dau mîna.
Cînd încep să se iubească se prind de mîini:
— Aceasta este întîia sărutare...
Ce blîndă-i totdeauna a mîinii dezmierdare!...

Scanned with OKEN Scanner

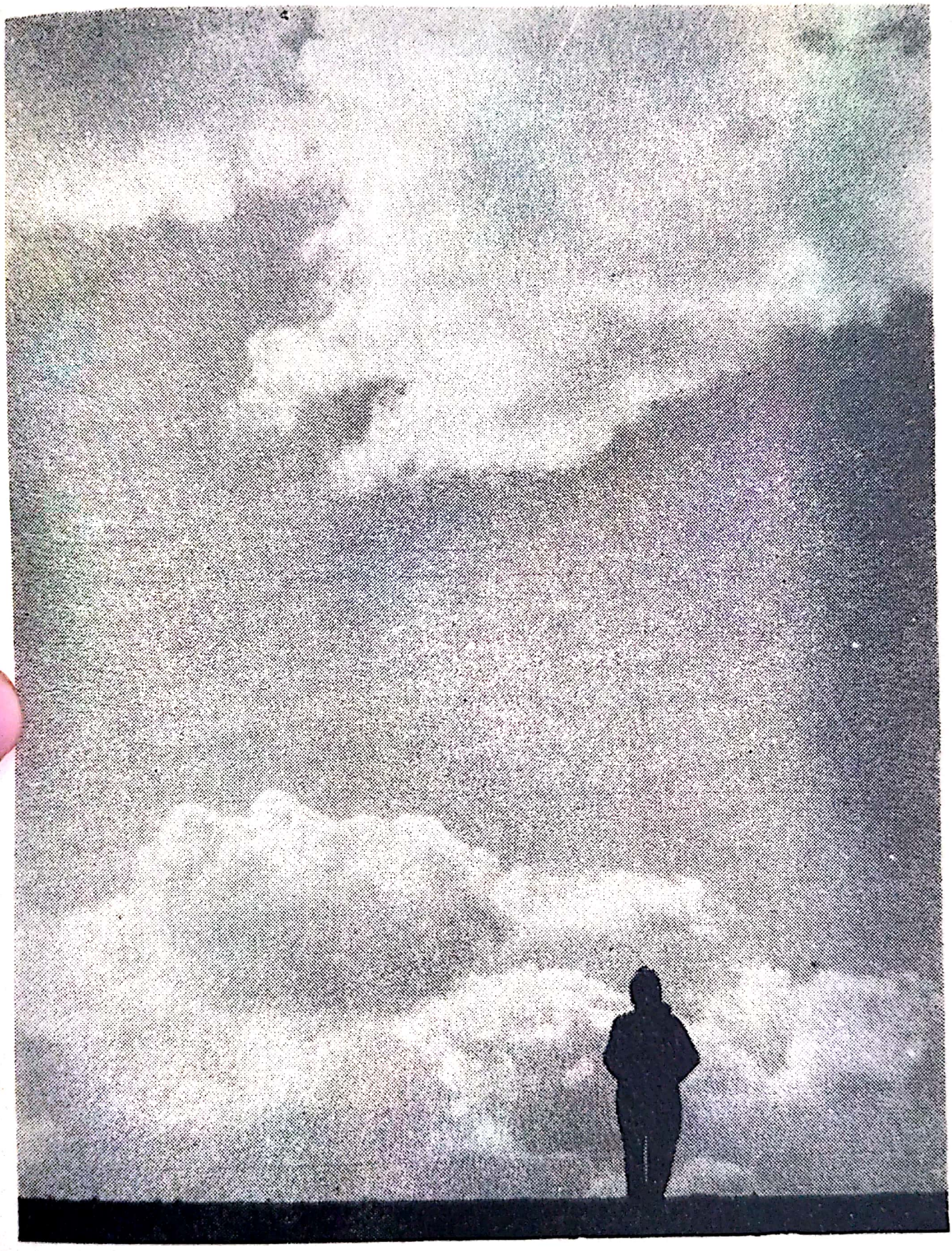

Mircea Oprişor: „La capătul pământului“

Scanned with OKEN Scanner

Numai cu mîinile ne cuprindem fruntea.
Cînd gîndurile ca niște cuie la tîmple ne bat.
Mîinile împacă, unesc, alteori despart...

Și cupa morții tot din mînă împăcați o bem
Atunci cînd după stingerea ochilor
Mîinile se împreună spre a-și odihni zborul
Inchizînd porțile cetății spre inima din piept.

Minunate sînt mîinile omului!

DRAGOSTE PRIN ANOTIMPURI

Veți privi după mine.
Cum trec,
Dreaptă,
Voi părea mai înaltă,
Iar trupul mi se va înfiora...

La ceasul cînd tace miezul nopții
Voi părăsi orașul.

Pentru ultima oară voi săruta copacii,
Voi îmbrățișa iarba,
Voi mîngîia căprioarele.
Se vor opri în palmele mele toți licuricii,
Pe umerii mei privighetorile...

Se culcă în apă lin, pletoasa răchită.
Se culcă pe vînt,
Brațul drept, întins, ridicat,
Brațul stîng răsfrînt peste inimă...

Voi zbura departe, departe...

Vă voi trimite de acolo
Dragostea mea, cu anotimpurile...

Scanned with OKEN Scanner

MARIA GAȘPAR

GÎNDURI DE PRIMĂVARĂ

E primăvară iar... cu muguri, soare,
Cu nelipsita-i proaspătă speranță.
Simți seva cum se schimbă-n cutezanță
Și fiecare gînd mîngîie-o floare.

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

Vizionînd filmul „Amintiri din copilărie" după Ion Creangă

Azi peste timp un film întinde punte,
Intinerește descreștită fruntea...
Eliberate inima și mintea
Se regăsesc în satul de sub munte.

Secvențele se împletesc cu viața,
Lumină din lumina ei.
Culorile sînt calde, iar în tei
Din nou răsună cîntec dimineața...

Scanned with OKEN Scanner

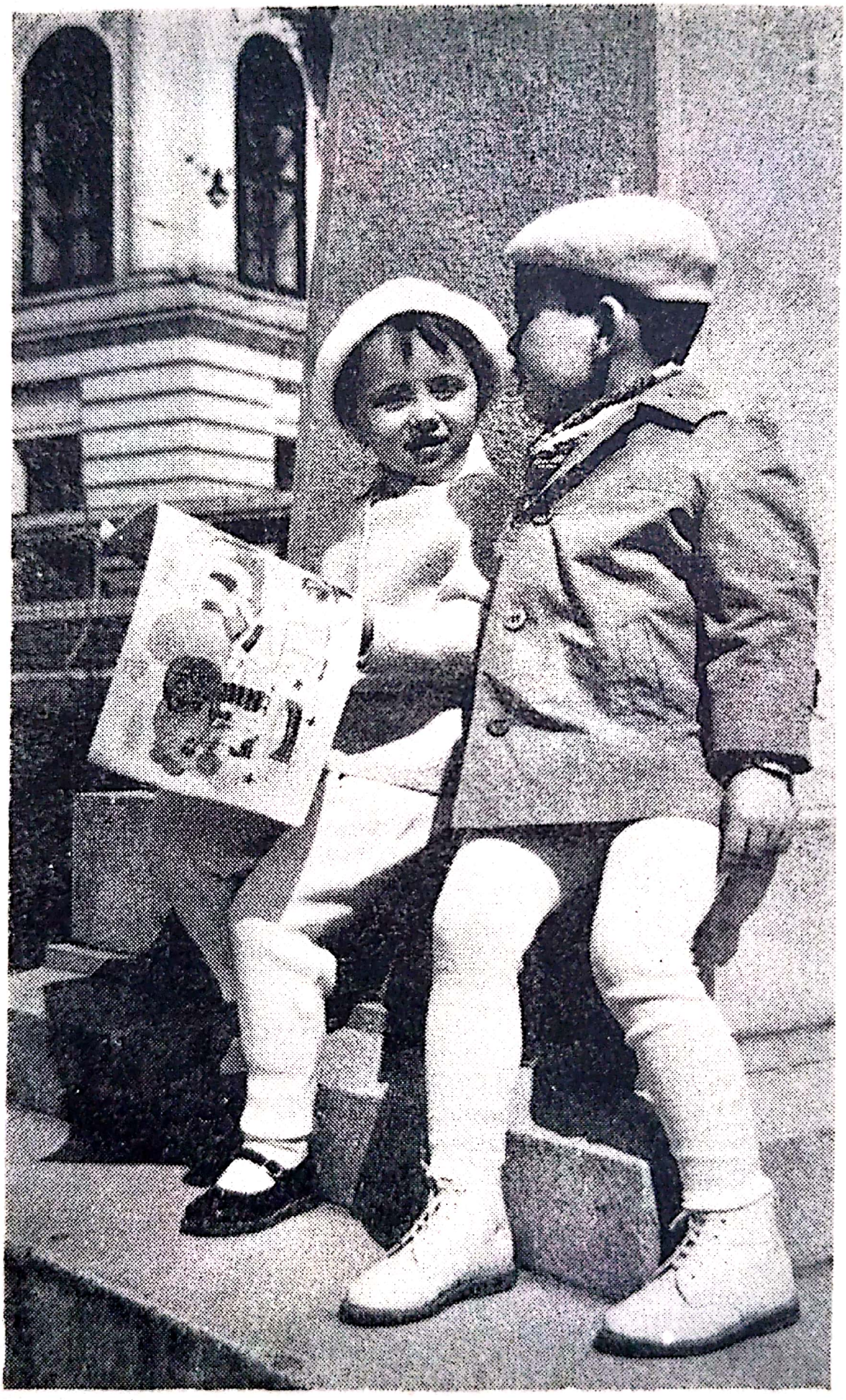

Mihai Rotaru: „Vorbind despre Creangă"

Scanned with OKEN Scanner

Iată cireşul „luşei Mărioara"
Işi leagănă ca şi-n trecut povara
Ispitei dulci şi roşii, pe cînd Nică
Işi flutură în vînt bălaia „chică".

Ozana-i ispiteşte iar la baie
In calda tihnă a amiezii
Şi Nică-i frate cu toţi iezii
Cînd Prîslea ţipă în copaie.

Noi regăsim cu gînd înseninat
Minunea veşnicei copilării
Zîmbind spre noi cu plete aurii...

E darul lui... şi cel mai minunat!

Scanned with OKEN Scanner

Ticu Baciu : „Aspirații"

Scanned with OKEN Scanner

ZORII

Zorii — săgeți aurite prin schele,
Destramă noaptea țesută cu stele.

Pulberea-și cerne și-o așterne-n polei,
Pe cîmpul cu holde, furnale, pe stei.

Răsăritul — uriaș diapazon,
Dă fiecărei zile ce trece alt ton.

ORE DE SEARĂ

În amurg de rubin
în răsărit de luceferi
pe cer,
pe stradă,
în parcuri
și-n casă,
pasul mă duce în grabă
spre banca din clasă.

Scanned with OKEN Scanner

Aici,
învăț geometria luminii.
Aici, din ecuații, formule,
învăț să desferec atomul.
Aici,
în linii pe verticală
Trasez gigante proiecte și
schele,
Aici,
învăț să dezleg
Sensul luminii prin ele.

SFÎRȘITUL ADOLESCENȚEI

E un hotar
care desparte
două vîrste.
Adolescența rămîne
la spate
cu tolba plină
de frumusețI
și-amintiri.
Din față,
vine o vîrstă
cu drum larg
spre creste.
La hotarul acesta-s
optsprezece ani împliniți.
Cum ești ?
O floare
ajunsă la împlinire.
Ce iei cu tine ?
Un vis
ca un colier scump,

Scanned with OKEN Scanner

Ticu Baciu: „Operatorul"

Scanned with OKEN Scanner

făurit
pe umerii
bătrîni,
și călit
în pagina
istoriei
de la '907, a roșului '33
și-al victoriosului '44.
Cum pleci ?
Înarmat
cu platoșa
învățătorului făurar :
Partidul.
Unde ?
Pe înălțimile
de cărămizi
și granit.
În adîncul
rocilor
și al focului,
spre cîmpul
mustind
de tăriile sevei.
Formulele
care dau
dezintegrarea atomului
te cheamă
să le schimbi
cu altele noi.
O dată,
cu primul pas
în lumea bărbăției
viitorul
te primește
cu brațele
Patriei descătușate.

Scanned with OKEN Scanner

GÎNDURI TINERE

Fruntea albă a Patriei,
Ca o petală de floare
Ce umple taina serii
O sărut...

Ca susurul apei de izvor,
Ca lumina soarelui în răsărit
E avîntul țării înfloritor
Ce-l simt...

O văd cum se-nalță spre aștri,
Rodind natura, orașele
Și inima întregului popor
Ce-l iubesc...

Scanned with OKEN Scanner

LA COZIA

Deasupra Oltului,
Lunecă soarele.
Verdele strai,
Impestriţează pădurea.
La lumina unui crîng,
Clipa suverană se urcă pe tron,
Domnind peste ţară.
Glasul ei răsună—amvon.
Părerea
O stemă şi-un nume,
De secoli
Şi astăzi,
Răsună în lume.

CONTINUITATE

Sevele tremurau,
In volbura anotimpurilor,
Care treceau către seceriş.

Scanned with OKEN Scanner

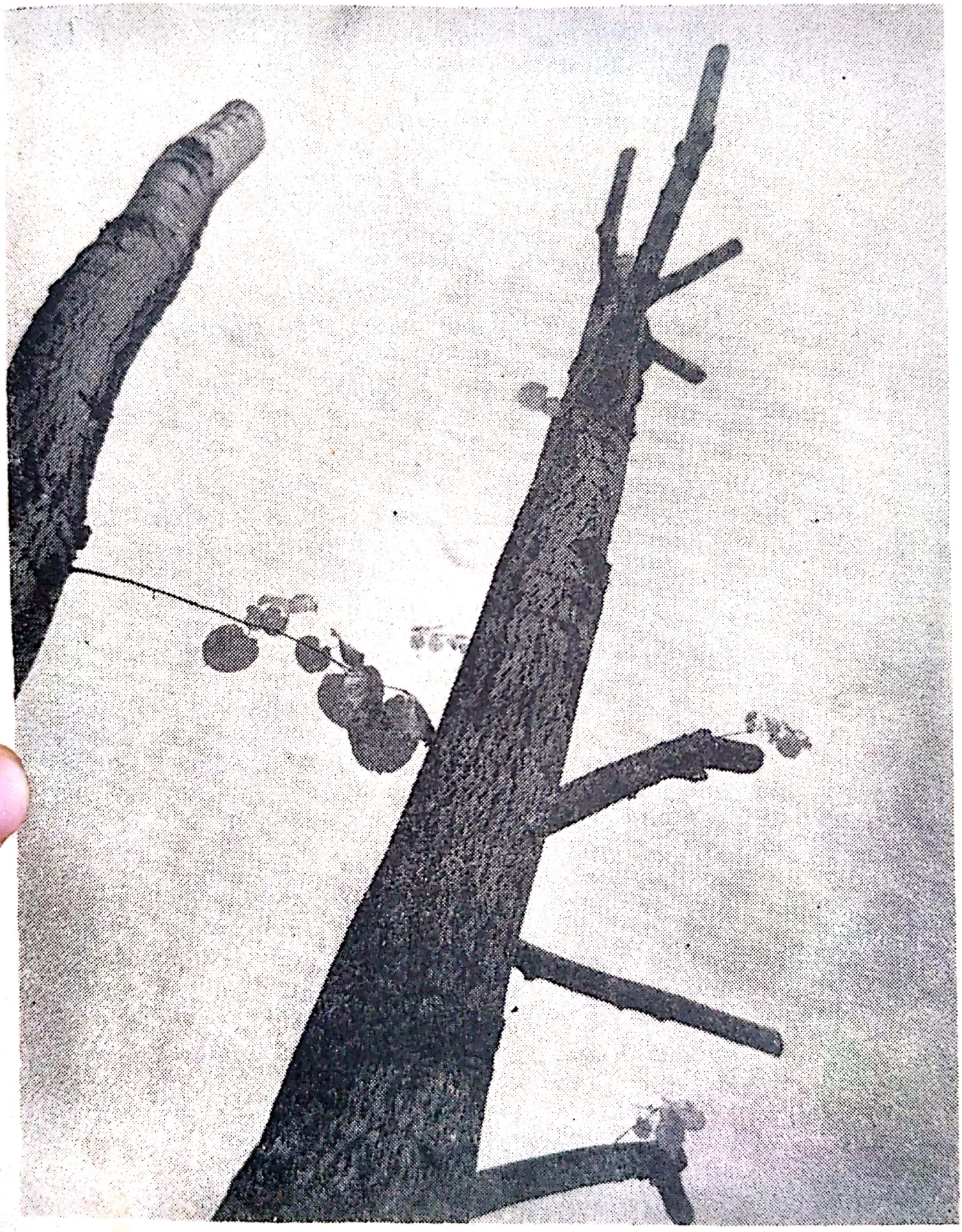

Mircea Oprişor : „Puterea vieţii“

Scanned with OKEN Scanner

Pomii înfloreau,
Își pîrguiau fructele,
Își lepădau frunza,
Și plecau către iarnă.

Și iar... și iar... în fiecare an!
Din cînd în cînd se priveau în
oglinda albastră,
Își numărau cutele —
semne ale bătrîneții.
Regretele nu mai aveau timp să apară,
Pentru că florile și frunza
apăreau din nou în primăvară.

ARTA

Pe o cămașă de sărbătoare,
Am început să cos cu fir
și arnici, gîndurile.

Știam,
Că o floare reprezintă o viață
Și am început să cos
o floare albă,
una roșie,
una galbenă
și alta albastră.

Pentru propria mea cămașă.

Scanned with OKEN Scanner

GHEORGHE CHIRIAC

PERLA

Să ajungă. Oricum, dar trebuie să ajungă pînă la navă. Solul asteroidului nu-l putea ajuta în nici un caz. De fapt, i-a fost dușman încă de la sosire. Nici o ridicătură, nici o asperitate cît de mică. Picioarele-i fug în toate părțile. Radiațiile emise de perla aceasta ce înaintează cu viteză de neînchipuit înspre pămînt, decisă să-l distrugă, îi pătrund adînc în carne, producîndu-i dureri neînchipuite la fiecare pas. Nu, picioarele nu-l mai pot ajuta. De un minut derapase, încercînd să păsească. Paralizia înaintează. Încet, dar înaintează. Tre-bu-ie! Cu coatele, cu bărbia, începe să înainteze. Dacă ar putea merge normal, ar fi o problemă de cel mult un minut să ajungă la navă, dar așa... Nu mai vede nimic decît propriu-i chip schimonosit de efort, oglindindu-se în suprafața asteroidului. Nu-și dă seama de cîtă vreme se mișcă astfel. Nu, nu trebuie să moară așa. O să ajungă la navă, o să ajungă pe pămînt. Și acum, că pămîntul e salvat, îl va salva pe el. Trebuie să ajungă la navă în 15 minute. Cel mult peste 16 minute perla asta monstruoasă, care-și bate joc de el, maimuțărindu-i în oglindă eforturile, nu va mai fi. Parcă ar vrea să se răzbune. Parcă ar vrea să-și unească moleculele cu ale lui din clipa cînd se va dispersa în spațiu. Chipul răsfrînt sub el se lipește hidos de-al lui, cînd fața i-atinge solul și el îl îndepărtează cu mîinile, forțîndu-se să înainteze. Tic-tacul ceasului ex-

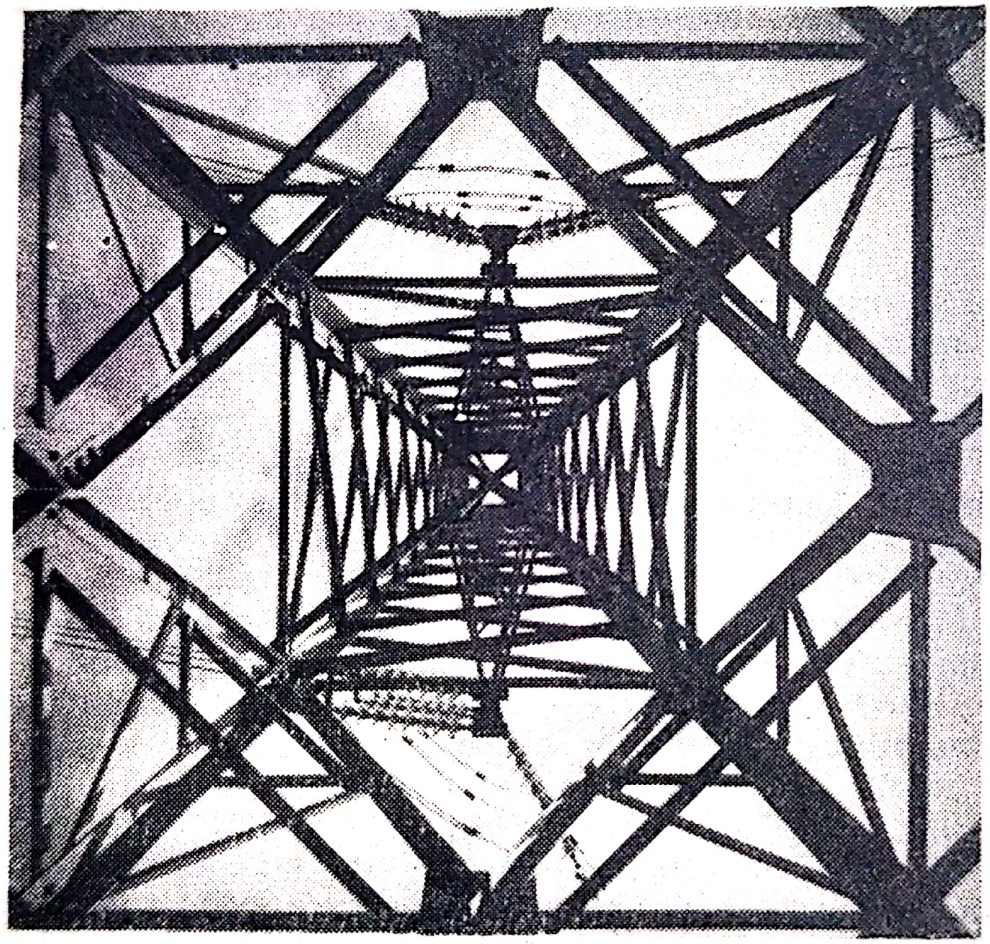

Mihai Rotaru: „Păienjeniș modern“

Scanned with OKEN Scanner

ploziv montat de el se aude puternic cu rezonanța ciocăniturilor roților de tren în despărțiturile șinelor, atunci cînd îți lipești urechea de ele. Parcă cineva îl avertizează, astfel, că timpul trece, că el înaintează greu, că s-ar putea ca al 16-lea minut să-l prindă tot așa, tîrîndu-se, că s-ar putea ca monstrul ăsta mineral, în formă de lacrimă să-l ucidă fără să mai vadă chipurile oamenilor salvați de la distrugere. Mișcările-i devin ritmice, automate, din cauza oboselii. Unele nici nu mai au eficiență, dar s-au automatizat și se repetă de la sine. Nu se mai gîndește la nimic. E aproape leșinat. Se mișcă din reflex. Îl trezește o ușoară lovitură în creștet. Întoarce capul și-și dă seama că a ajuns sub scara navei. Asta înseamnă cîțiva centimetri înapoi, după ce-ai făcut cine știe cum, atîția înainte. Asta îl făcuse să se gîndească la renunțare. Să te miști înapoi, folosindu-te doar de degete (mușchii brațului și antebrațului refuzau să mai acționeze) și de obraz, e aproape imposibil. În clipa în care voia să închidă ochii, își aduse aminte că asteroidul aceasta e o armă trimisă de colonia de asasini, ultimii ce mai rămăseseră în viață în urma războaielor provocate de ei înșiși. Era un bolid mineral, aruncat prin forța vulcanică spre pămînt, cu intenții ucigașe. Cum reușiseră să facă toate astea pe planteta sălbatică și primitivă din afara sistemului solar, unde fuseseră abandonați, cine poate ști. Principalul e că o făcuseră și că s-ar mai putea s-o facă. Sînt printre ei și cîțiva nebuni savanți. Pămîntul trebuie să afle.

Urcușul pe scară. Din cînd în cînd, obrazul i se lovește puternic de trepte. Sîngerează. Dar trebuie să ajungă. Altfel tot ce-a făcut, ce-a îndurat aici, în cele două zile cît a montat explozivul, chiar moartea lui, n-ar avea nici un rost. Cu o ultimă sforțare, își aruncă trupul în cabină. Cu dinții declanșează decolarea. Paralizia îi cuprinde mușchii feței. În curînd va deveni un corp rigid ce rațonează. Și poate nu va mai ajunge pe pămînt decît un corp inert pe de-a întregul. Dar mai întîi Pămîntul trebuie să știe. Un ultim efort. Își lasă capul în casca emițătorului telepatic și se cufundă în nemișcare. Dar gîndul aleargă, aleargă, la fel de obositor, cum se tîra trupul și cheamă, strigă cu teamă că s-ar putea să nu fie auzit. Cheamă, cheamă Pămîntul. Întrebările vin. Și el le răspunde ușurat. Se ușurează de tot ce știe. Trupul ar vrea să moară de tot, dar el nu-l lasă. Mai are de

Scanned with OKEN Scanner

răspuns. Chiar dacă întrebările au început să se repete, chiar dacă devin prea puțin legate de ce-a făcut el acolo pe monstrul acela care acum nu mai există, trebuie să răspundă...

Îl trezește o întrebare obșinuită. O întrebare pe care o auzea de cîte ori se întorcea din lungile-i călătorii prin spațiu, sau de ctîe ori se întorcea Ea din expedițiile arheologice submarine.

— Mă recunoști? străluci întrebarea. El deschise ochii și-o privi. Lumina din fereastră o aureola și-i făcea să-i strălucească în colțul ochilor o lacrimă blîndă și apropiată de bucurie. Zîmbi și-i făcu semn din cap c-o recunoaște. Închise ochii liniștit .Acum știa că e pe Pămînt, că nu fusese niciodată pe vreo lacrimă „ucigătoare", că tot prin ceeace trecuse a fost un vis ce-l ajutase să supraviețuiască, ce-i încordase toate puterile trupului său slăbit pentru a rezista unei operații foarte grele. Îi explicaseră înainte de intervenție :

— Îți vom sugera o situație în care va trebui să rămîi în viață, pentru că de ea depinde viața altora. În felul acesta organismul dumitale va folosi toată energia pentru a supraviețui operației ce urmează s-o facem. E o experiență !

...Medicii pot să se felicite acum. Și înainte de a adormi, îi felicită și el în gînd. Știe că emițătorul telepatic, singurul obiect material din visul de mai înainte, le va transmite felicitările lui.

Scanned with OKEN Scanner

NUMAI O CLIPĂ

Te-am adunat în mine
Clipă cu clipă, ca pe o floare.
Te-am răpit naturii,
Care a vibrat pînă
In coardele cerului.

Am cerut vremii să
Oprească veşnicia
In drum, să te facă
Să arunci un hohot
Din rîsul tău
Numai o clipă.

MAMA

Mai simt pe frunte petalele buzelor
Calde şi purpurii ca florile de trandafiri
De-atunci m-au prins zorii gîndurilor
Desfăcînd cutia copilăriei cu amintiri.

Scanned with OKEN Scanner

Privește de departe cum vin către tine
Florile cîmpului ce ți le-am strîns.
Cu ele în brațe un copil acum vine,
Să le mîngîi, mamă, între rîs și plîns.

Te privesc în portretul din perete
Și-n mine simt inima ta fierbinte.
Noi, spre piscuri urcăm, ne par doar trepte

Și inima ne bate tot înspre-nainte.

MI–I DRAG

Mi-i drag ca să cunosc
Toți oamenii din lume,
Figura lor s-o văd
Și să le spun pe nume.

De viață să-i întreb,
Și cum o duc de bine,
Știind că fiecare
Are ceva din mine.

Scanned with OKEN Scanner

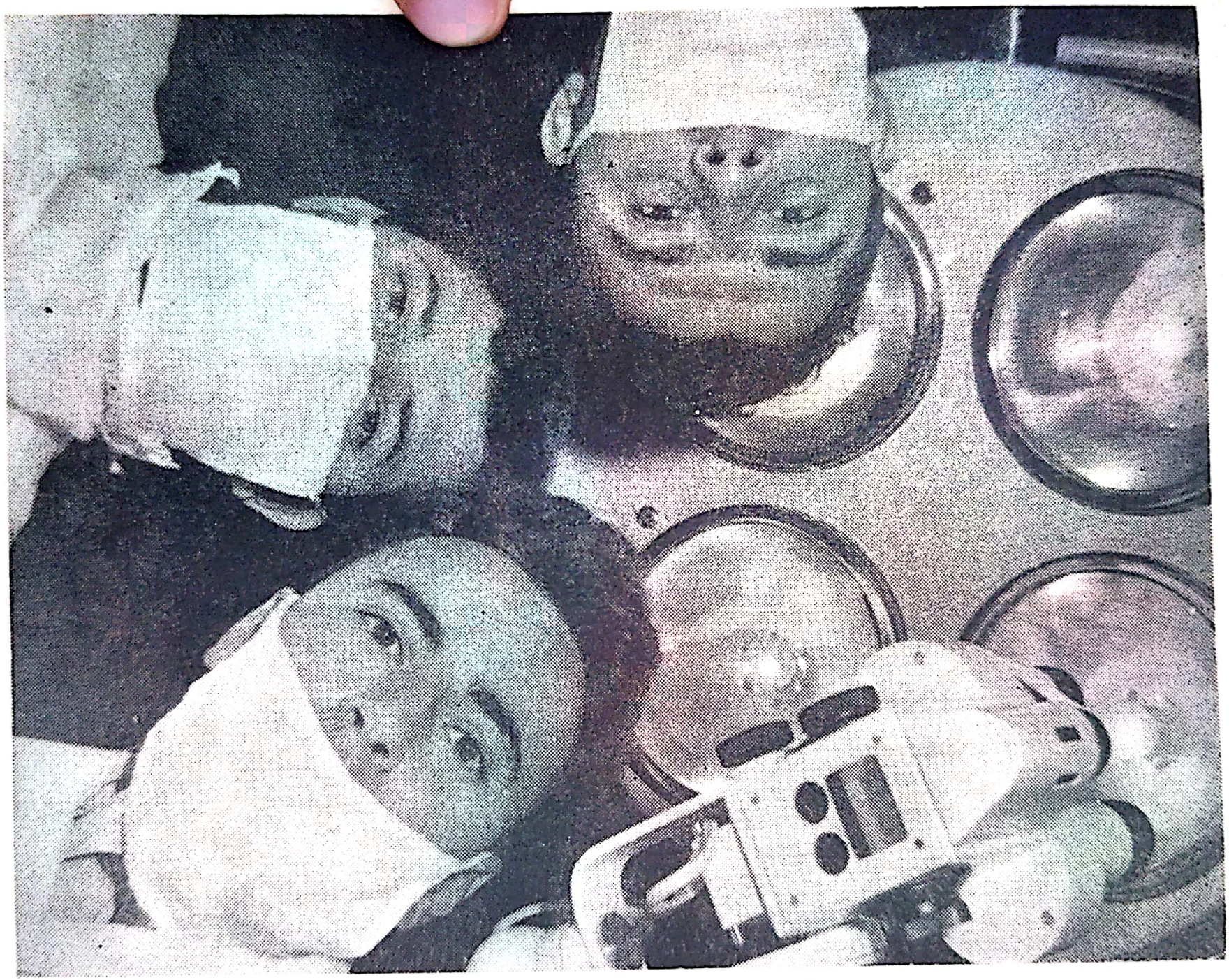

V. Pandele: „Pe masa de operaţie“

SÎNT TATĂ, TOVARĂȘI!

Sînt tată tovarăși, înțelegeți,
Am un băiat, un izvoraș de soare.
A rîs în lumea asta abia acum o zi.

Nu-l pot îmbrățișa, mi-s brațele prea mari,
Mi-e frică să-l mîngîi, mi-s palmele prea tari,
L-aș săruta, mi-s buzele prea pline de dogoare,
Am un băiat, tovarăși, un izvoraș de soare.

Aș alerga prin lume jucînd cu el în brațe
O sîrbă sau o horă și cred că lui i-ar place.
Am un băiat, tovarăși, un steguleț de pace.

Scanned with OKEN Scanner

DUPĂ PLOAIE

Intotdeauna după ploaie
Părem ființe ieșite din pământ
Cu strălucirea brazdelor și miros umed.

Apoi treptat căpătăm culorile spicului
Iar ciocîrlia din noi, urcă în amiază
Spre cumpăna luminilor.

Uităm că iarba ne sărută tălpile
Și lianele ne țin de picioare.
Ne căutăm în simfonia cerului
Și rîdem lărgind orizontul.

Ne găsim în noi
Ca într-o peșteră neexplorată de nimeni,
Cu ecoul părinților adînc săpat în pereți
Și foc purtat de veacuri
Să lumineze bolta
Ingemănării noastre cu pămîntul.

Scanned with OKEN Scanner

CARE DE SEARĂ

Carele curgeau spre sat, domoale
după ele ziua sîngera
Se scurtau sub roți păduri, tarlale,
Corn de bour ceru-nfiora.

Luna adormea pe fîn în care
ca o fată de-mpărat uitată.
Nori de țărnă frămîntau o zare
— dor de pîine coaptă-acas'în vatră.

Carele curgeau cu luna-n spate
printre case albe cu pridvoare.
Somn ușor, o, cîntece de noapte,
somn ușor, o, voi tîrzie care!

Scanned with OKEN Scanner

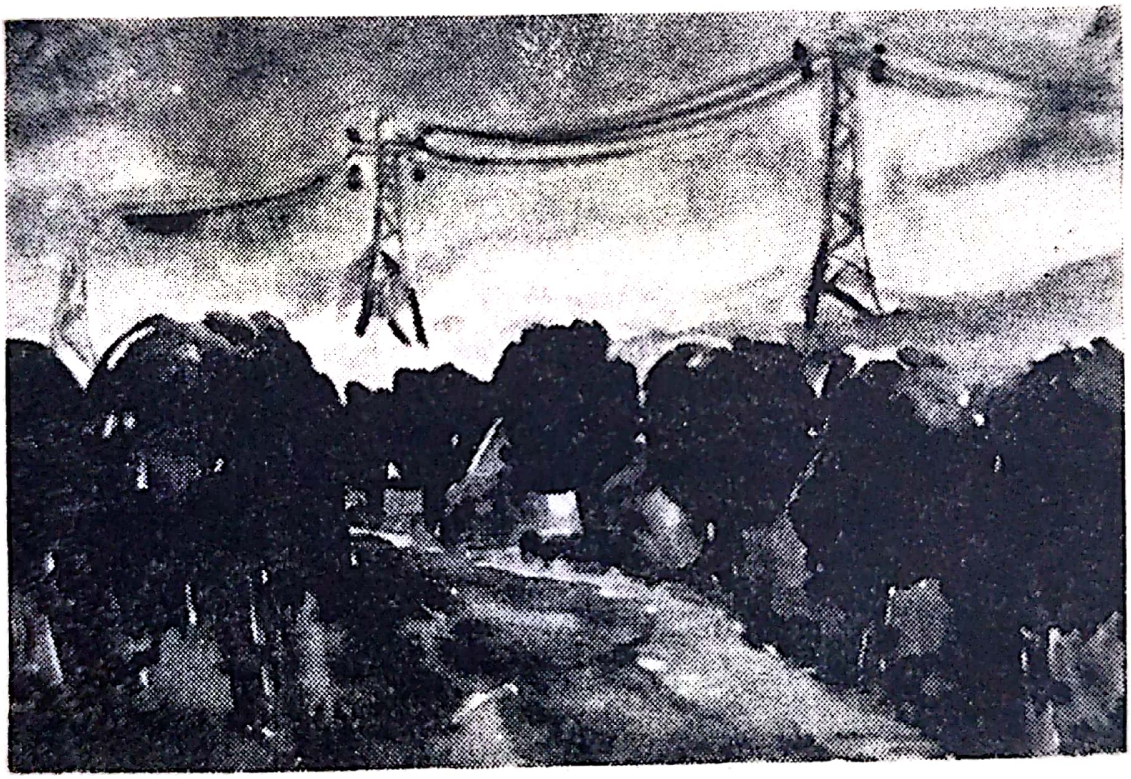

Laurenţiu Gheorghiu: „Peisaj" *(acuarelă)*

Scanned with OKEN Scanner

POPAS

Luntrea își mocnește joaca,
Unde lozii lin s-adapă
Și bîtlanii bat în toaca
Asfințitului, pe apă.

Iar lopețile-ostenite
Curmă luciul de cristal,
Printre undele croite,
Pînă la făgaș de mal.

Intre sălcii plîngătoare,
Bucuria se ascunde
Și în taină iar răsare,
Nu știu cum și nu știu unde.

Scanned with OKEN Scanner

AFORISME

Păsărelele ne împodobesc livezile. Ciorile zăpezile.

***

Degeaba duci la școală cărțile tot anul, dacă la examen nu ești în stare să-ți lași acasă ghiozdanul.

***

Unii oameni cunosc cultura pe dinafară.

***

Nu măsura lumea cu pasul pe care-l ai la zece ani.

***

Apa, de la suprafață se limpezește.

Scanned with OKEN Scanner

V. Pandele: „Perla"

Scanned with OKEN Scanner

VASILICĂ

Era într-o zi de toamnă.

Nori grei, cu chipuri ciudate de uriași, se învălmășeau ca valurile mării prinse de furtună.

Cerul părea o cupolă imensă, turtită parcă dinadins și sprijinită pe frunțile copacilor.

Stropi calzi de ploaie se rostogoleau pe caldarîm, adunînd praful în boabe cenușii ca șiruri lungi de mărgăritare.

Frunzele îngălbenite și triste se desprindeau de pe ramuri cu duioșie, platformă pe roți călătoare de apă.

Lumea grăbită se îmbulzea la scara tramvaiului : asalt de redută.

Ploaia îl prinsese pe Vasilică în drum spre școală. Nu părea să fie grăbit. Plecase mai devreme de-acasă și era sigur că nu va întîrzia. Nici întețirea picăturilor nu-l făcuse să-și lase mersul tacticos și legănat.

Jocul frunzelor, bărcuțe vioaie pe apă, părea să-l amuze. Se oprea din cînd în cînd și le desprindea din strînsoarea bordurii. Deodată, se aplecă fulgerător, prinse în mînă un corp de culoare neagră, își îndreptă statura și-și înteți pașii ca pentru fugă. Fața luminoasă de pînă atunci se crispă și posomorî. Zîmbetul senin dispăru în dosul buzelor, ca soarele ascuns în hăul norilor. Chipul său împrumută neașteptat ceva din asprimea maturului cuprins de griji.

Îl urmărisem de pe trotuarul celălalt, furat de amintirea copilăriei, fără vre-un alt gînd, ci doar așa... în joacă. Acum însă, în mine se născu dorința de-a-l cunoaște, de-a ști ce se petrecea în mica făptură, care pînă adineauri plutea radios peste oameni și vreme.

Ajunsese aproape de poarta școlii.

În fugă, am traversat strada și i-am ieșit înainte. M-am oprit în fața lui, tăindu-i calea. Nu m-am prezentat. M-am bîlbîit ca un școlar și l-am întrebat la repezeală: ce ții în mînă, băiețele?

Băiatul și-a rotunjit surprins ochișorii ca două mărgeluțe scînteietoare și și-a desfăcut pumnișorul. În palma-i moale descoperii un capac de la o sticlă de bere.

— E un căpăcel..., l-am găsit pe stradă, răspunse băiatul. Vrei să ți-l dau?

— Nu. Adică... voiam să... Nu apucai să-mi termin gîndul căci îmi întoarse spatele și intră în curtea școlii, amestecîndu-se printre ceilalți elevi.

L-am urmărit cu privirea pînă la intrarea în clădire. Mersul îi devenise nervos. Își saluta colegii în grabă cu mișcări surprinzător de scurte. Fața nu i-o mai puteam vedea. Fiecare nouă încruntare se transmitea în tresărirea vizibilă a trupului. Mă gîndeam cu necaz la lipsa mea de tact, la sufletul acela micuț dar demn, și-mi făceam zeci de reproșuri. Voiam să alerg după el, să-mi cer scuze, să-i explic că era o neînțelegere, că doream să-l cunosc, dar picioarele parcă mi se încleștaseră în asfaltul udat, refuzînd să mă asculte.

Ajunsese în fața ușii. S-a oprit. Și-a întors privirile spre mine.

Încremenisem.

Copilul îmi strigă: „Ce rău îmi pare că nu ți-am dat căpăcelul", și-a dispărut pe ușa școlii.

Zilele ploioase de toamnă se sfîrșiseră.

Peste haina ruginită se așternu încet covorul imaculat al zăpezii. Văzduhul întreg se legăna monoton într-un joc nesfîrșit de steluțe. Tabloul acesta feeric răspîndea pretutindeni parfumul proaspăt al gheții și aducea în suflete odihnitoarea liniște cunoscută acum și de valul cel veșnic și adînc zbuciumat .Universul părea mai cald, mai luminos. Întreaga-mi făptură izvora melodioasă și plină din această

Scanned with OKEN Scanner

Simona Costin: „Peisaj" — *(ulei)*

Scanned with OKEN Scanner

simfonică armonie, topindu-se și renăscîndu-se din ea de fiecare dată altfel, cu fiecare dată alta. Încercam senzația adevăratei bucurii, a contopirii cu natura din care m-am desprins și totuși... ca o notă discordantă se răsucea în mine obsedant ciudata despărțire de Vasilică. Din ziua aceea îl mai zărisem de cîteva ori dar nu reușisem să stau de vorbă cu el, deși locuiam pe aceeași stradă.

Aflasem de la colegii lui că fusese părăsit de maică-sa și că acum trăia cu tatăl său, care-l îngrijea și-l îndruma. Toate acestea ei le aflaseră din întîmplare la o oră de compunere. Vasilică nu spusese pînă atunci nimănui despre această întîmplare, vrînd să rămînă necunoscută, dar totul îi ieșise altfel de cum își dorise. Cînd profesoara l-a întrebat de ce nu lucrează, el a rugat-o atunci să-i îngăduie să scrie despre tată. Cerîndu-i-se explicații, fu nevoit să dea în vileag ceea ce hotărîse să păstreze numai pentru dînsul.

Băiețașul acesta, cu ochii pătrunzători și luminoși ca soarele, cu fruntea înaltă și arcuită ca bolta unei cupole, păstra sculptată la îmbinarea sprîncenelor o ușoară cută, iar în colțul gurii un discret zîmbet amar și trist.

Așa îl surprinseseră prietenii și colegii lui de clasă și așa îl văzusem și eu chiar de la prima noastră întîlnire.

Acum, cînd povestea cu căpăcelul părea că se uitase, cînd deveniserăm prieteni, socoteam de datoria mea să îndepărtez tot ceea ce ne putea stingheri. Adeseori îl așteptam la școală. Cînd se întîmpla vreodată să nu ne vedem și unul și altul tînjeam. De la școală îl conduceam pînă aproape de casă, discutînd cele mai neașteptate lucruri. Dialogul era vioi și pasionant. Niciodată însă n-am îndrăznit să-i răscolesc amintirile.

Eram convins că el, care păstra o adevărată prietenie, nu-mi va ascunde nimic.

Presupunerile mele se adeveriră. Într-o zi mă întrebă pe neașteptate:

— Nu-i așa că toți oamenii au fost mai întîi copii?

— Firește, i-am răspuns eu.

— Dacă-i așa, de ce, Dinule, copilăria unora e furată?

— Cum adică? întrebai eu mirat.

Aici, Vasilică se opri o clipă, apoi continuă.

Scanned with OKEN Scanner

— Pricep, spuse el dus pe gînduri, acum pricep bine că la ora de compunere am făcut o greşeală, un lucru necugetat poate, dar mă-nţelegi, Dinule, nu puteam minţi.

Mă străduiam să par că nu ştiu nimic pentru a putea asculta cît mai exact viaţa plină de zbucium a prietenului meu. De aceea întrebarea improvizată dacă n-are temperatură, sună falsă şi neconvingătoare.

Îmi răspunse energic, şi stăpînit de o rară afecţiune.

— După tatăl meu, tu eşti prietenul cel mai bun şi de aceea n-am să-ţi ascund adevărul niciodată. Am nevoie de sfatul tău, de ajutorul tău. Ascultă-mă.

Glasul acestei frămîntări interioare isbucni vertiginos aidoma vulcanului, obligîndu-mă să ascult fără să intervin.

— Dinule, tu ştii... eu n-am mamă. Nu! n-a murit, m-a părăsit.

Pricepi? eu o respect, dar atît. Dinăuntru, ceva parcă îmi strigă şi nu mă lasă să spun neadevăruri. Înţelegi tu, Dinule? De asta am cerut să scriu compunerea despre tata. Am încercat să mă-nving, să-mi impun să scriu, imaginîndu-mi-o pe bunica, dar socoteam că era necinstit şi apoi... în minte nu-mi apărea decît seara aceea cumplită cînd, ajuns acasă cu buzunarele pline de căpăcele pentru colecţie, ea plecă spunînd într-un chip nespus de crud: „plec, fiindcă mi-e silă şi de tine şi de taică-tău". Am simţit atunci cum ceva parcă se prăbuşise în mine, că toată copilăria mea se sfîrşise, că pleca undeva departe de unde n-o să se mai întoarcă niciodată

Glasul i se înecă. Din mîna-i tremurîndă îmi strecură în palmă căpăcelul rotund şi rece.

— Acum... dacă vrei, poţi să mă părăseşti şi tu.

L-am cuprins puternic de umeri, ne-am privit bărbăteşte în ochi şi-am hotărît ca mîine să mergem pe derdeluş cu săniuţa.

Scanned with OKEN Scanner

AN NOU

Acum, la miez de noapte,
Să ridicăm paharul
Cînd ceasul de pe masă
Ne schimbă calendarul.
Să curgă vin din cupe
Ca fonta pe uluce,
Ca rodul muncii noastre
Din anul ce se duce.
Și-n anul care vine
Să ne-nflorească țara
Mai mult ca-n tot trecutul,
Mai mult ca primăvara.
A României stemă
S-o-mpodobim cu spice
Cu sonde și furnale,
Din brațele voinice.
Și-n anii ce urmează
Mult mai frumoasă fie
Socialista țară,
Măreața România.

Scanned with OKEN Scanner

Mihai Rotaru: „Iarnă“

Scanned with OKEN Scanner

IOSIF VIŞIN

PANOUL DE ONOARE

piesă într-un act

PERSONAJELE:

Sofian, inginer şef al unei întreprinderi metalurgice, 35—40 ani.
Maria, muncitoare, preşedinta comitetului sindical, 45 ani
Ion Livescu, inginer, inventator, 35 ani
Laura Pricop, inginer, colaboratoarea lui Livescu, 30—35 ani
Rodica, soţia lui Livescu, 28 ani.
Zina, ingineră, responsabilă cu activitatea culturală, 25 ani.
Puşa, dactilografă, 20—25 ani.

(Acţiunea se petrece într-o cameră a unui club dintr-o întreprindere, după orele de program. O masă la mijloc, scaune, fotolii. Pe pereţi hărţi, grafice, fotografii. O uşă în stînga încăperii, alta în dreapta. In fund, un panou de onoare, neterminat. Poate fi ascuns şi de un glasvand improvizat).

LAURA: *(calculează cu glas tare, fără să fie atentă la ce se petrece în jurul ei):*. Treizeci de oameni calificaţi... o economie de peste un milion... poate şi mai mult... asta ar însemna un plus de...
SOFIAN: *(o priveşte cu atenţie şi multă afecţiune discretă):* Tot aici?
LAURA: *(tresare):* A, dumneata erai?
SOFIAN: Şi ce calculezi, mă rog, acolo? Bineînţeles dacă-mi este permis...
LAURA: Curios?
SOFIAN: Hm... aşa şi-aşa.
LAURA: Atunci... nu-i nici o grabă. N-a sosit cumva o scrisoare de la Bucureşti pe numele meu sau al lui Livescu?
SOFIAN: Referitor la ce?
LAURA: La noi, desigur.
SOFIAN: După cîte ştiu, nu.
LAURA: Cum de întîrzie atîta? *(se scoală să plece).*
SOFIAN: Laura, aş vrea să-ţi vorbesc.
LAURA: Chiar acum?
SOFIAN: Dacă se poate...
LAURA: *(fuge):* Mă grăbesc. Intr-o clipă sînt înapoi.
MARIA: *(o întoarce, apărînd în uşă):*
Am vorbit cu Bucureştiul.

LAURA: Şi?
MARIA: Răspunsul a fost trimis. S-a aprobat.
LAURA: *(o sărută)*: O să fie o surpriză...
MARIA: ...generală şi totală *(către Sofian)*: M-am gîndit să chem cîţiva tovarăşi din comitet să trecem în revistă, împreună, ultimele pregătiri.
SOFIAN: Putem sta de vorbă cu ei şi-aici.
MARIA: Atunci... să nu pierdem timpul *(iese)*.
SOFIAN: De acord *(se aşază obosit pe scaun)*.
LAURA: *(îngrijorată)*: Ar trebui să te odihneşti. Îţi expui prea mult sănătatea. O să terminăm noi ce a mai rămas de pregătit.
SOFIAN: Cu plămînii stau mai bine, mult mai bine.
LAURA: Cu inima?
SOFIAN: Aşa şi-aşa. Ai dreptate, ar fi necesar să ne ocupăm şi de noi puţin. Nu şezi? *(Laura se aşază. Sofian îi oferă o ţigară pe care o refuză, la început, apoi o primeşte)*: Ştiu că fumezi... din cînd în cînd...
LAURA: Da, cîte o dată, la ocazii rare.
SOFIAN: *(îi aprinde, respectos, ţigara)*: Exact. Profit şi eu de o astfel de ocazie, că sîntem cîteva clipe singuri...
LAURA: *(rîzînd)*:... împreună, cum spune Zîna...
SOFIAN: ...numai noi doi, ca să încerc să rezolv ,într-un fel sau altul,, şi cazul nostru.
LAURA: Nu ştiu despre ce poate fi vorba.
SOFIAN: Cred că bănuieşti ceva. Nu se poate ca tocmai dumneata, cu fineţea sentimentelor pe care le-am apreciat adeseori să nu-ţi fi dat seama că... *(rîde forţat)*. Vezi dacă aş fi ceva mai tînăr, n-ar fi fost greu să găsesc cuvîntul potrivit... poate nici n-ar fi nevoie de cuvinte *(intră Zîna care întrerupe conversaţia celor doi)*.
ZÎNA: *(întinde mîna lui Sofian, o sărută pe Laura)*: Deranjez? Nu? Atunci foarte bine *(îi priveşte pe amîndoi)* Încep să cred în dragoste.
SOFIAN: M-aş mira.
LAURA: *(şocată)*: Mi se pare că iar întreci măsura.
ZÎNA: Vorbesc serios. Preocupaţi ca de obicei şi împreună...
SOFIAN: Continuă, ascultăm...
ZÎNA: ...ca de obicei. Numai că Livescu...
LAURA: Eşti nesuferită, Zîna. Eu am plecat.
ZÎNA: Te aşteaptă şi el ca de obicei.
SOFIAN: Laura, te rog, n-o lua în seamă (*iese după Laura*).
ZÎNA: S-a bosumflat. Ei şi? *(intră Maria)*. Atîta pagubă. N-oi putea dormi la noapte.
MARIA: Vorbeşti singură? Ce s-a mai întîmplat? Scumpa mea verişoară nu s-a ostenit degeaba să rămînă în fabrică (*se uită la ceas*) cu aproape două ore peste program.
ZÎNA: Lasă, te rog, ironiile. Dacă nu vin mai devreme, atunci de ce să plec mai tîrziu?
MARIA: E bună.
ZÎNA: Aşa că, n-ai ce te plînge de mine.
MARIA: Din acest punct de vedere, nu!
ZÎNA: Văd că ne înţelegem. Ai mai vorbit cu directorul despre transferul meu la secţia lui Livescu?

Scanned with OKEN Scanner

MARIA : Ce să faci acolo ?
ZÎNA : Să studiez.
MARIA : Parcă aici, unde eşti acum, te opreşte cineva ?
ZÎNA : M-au dat la cea mai istovitoare muncă...
MARIA : Văd că n-ai slăbit de loc...
ZÎNA : Şi asta, datorită protecţiei verişoarei mele, Maria Savu, preşedinta comitetului sindical.
MARIA : Am vrut să te ajut, să înveţi meserie.
ZÎNA : Să mă împotmolesc.
MARIA : Asta depinde de tine, de felul cum vei persevera. Nimic nu vine de la sine.
ZÎNA : Grozavă învăţătură. N-ai putea s-o ţii pentru tine ?
MARIA : Mi-au transmis-o oameni de bună credinţă, la timpul lor, şi mi-a folosit mult în viaţă. Cheia oricărui succes...
ZÎNA : E munca, ştiu. Tot înapoiată ai rămas. Sau, nu cumva, una gîndeşti şi alta faci ?
MARIA : Nu sînt eu omul acela. Spun ce gîndesc şi fac ce spun. *(Deschide uşa din stînga)* : Puşa, eşti drăguţă ?
ZÎNA : Deci, nu vrei să mă-ajuţi ? *(intră Puşa cu nişte fotografii).*
MARIA : Cunoşti prea bine părerea mea. Deocamdată atîta ar trebui să-ţi ajungă. Mai tîrziu...
ZÎNA : O să mă descurc şi singură, dar n-am să cruţ pe nimeni *(iese).*
MARIA : *(către Puşa)* : Ai auzit ? Ce mentalitate ! Incă nu m-am lămurit ce vrea, dar urzeşte ceva.
PUŞA : Da, e în stare de orice. Va trebui...
MARIA : Ssst ! Vine cineva *(se retrag spre uşa din stînga. Intră Sofian şi Livescu)* :
PUŞA : E şeful... s-aduc cafelele.
SOFIAN : Dacă n-ai nimic împotrivă, o să zăbovim puţin aici pînă s-adună şi ceilalţi *(se aşază)*. Aşa, unde am rămas ?
LIVESCU : Am spus că sîntem datori să intuim unele fenomene necunoscute, necercetate. Cu alte cuvinte să ne purtăm gîndurile cît mai departe, să împletim realitatea de azi cu ceea ce va veni mîine, cu ceea ce se va naşte neapărat într-o zi. Cînd ? Cum ? Nu se ştie...
PUŞA *(intră cu trei cești de cafea)* : Serviţi, vă rog !
SOFIAN : Am cerut numai două.
PUŞA : Unde-i tovarăşul inginer Livescu va fi şi tovarăşa Laura. Am anticipat şi am adus trei. Imi face plăcere s-o servesc.
LIVESCU : N-ai greşit. Chiar o aştept aici... Unde am rămas ? Aşa... Datoria noastră este să urgentăm această apariţie a noului, atunci cînd este în folosul societăţii.
SOFIAN : Cu alte cuvinte, să visăm cu ochii deschişi.
LIVESCU : Cam aşa. Şi să ne îngrijim ca visurile cele mai îndrăzneţe să prindă viaţă, să se transforme în fapte.
SOFIAN : Numai că astfel de oameni nu se nasc, se formează cu timpul şi nu aşa de uşor *(intră Laura)* :
LIVESCU : Aşa-i... uite un astfel de om.
SOFIAN : Laura.
LIVESCU : Da... După cum ştii ultimele cercetări le-am efectuat împreună. Ne-am completat, cum s-ar spune, unul altuia, lipsurile.

Scanned with OKEN Scanner

LAURA : *(către Livescu)* Pe unde-mi umbli, omule. Te-am căutat...

LIVESCU : Cum să-ți explic ? Ea e inițiatorul, intuitorul. Cercetează necunoscutul, descoperă un punct luminos, îl fixează pe obiectivul minții și apoi, cu răbdare, croiește spre el drumul făuririi. Eu, dimpotrivă, aștern cu migală pietricele pe această cale nebătătorită încă de nimeni pentru a o putea face accesibilă pe vîrful cel mai înalt tuturor tovarășilor noștri de muncă. Nu-i așa, Laura ?

LAURA : Am fost atentă la ultimele cuvinte ale colegului nostru. Intr-adevăr, are multă dreptate în ceea ce spune. Doar un singur lucru mă simt datoare să remarc. Eu, deocamdată, mă consider ucenicul lui și sper că vom colabora încă multă vreme. M-aș simți, în acest caz, foarte fericită căci aș avea numai de învățat și mult, poate enorm de mult, de cîștigat... *(Prin ușa întredeschisă în dreapta scenei apare Zîna, dar se retrage și se oprește ascultînd. Sună telefonul).* :

SOFIAN : *(ridică receptorul)* : Da, eu sînt... Bine, tovarășe director, vin imediat *(se ridică)*. Mă scuzați am să lipsesc cîteva minute. Serviți cafeaua. *(iese)*.

LAURA : Ai verificat ultimele calcule ?

LIVESCU : Foarte minuțios. Noua noastră invenție : „Automatul electronic pentru sudarea țevilor" va funcționa bine *(intră Pușa)*.

PUȘA : Iar am greșit ? Sînt numai două persoane...

LAURA : De ce ? Servește și dumneata una.

PUȘA : Nu obișnuiesc. Il găsesc pe tovarășul Sofian imediat *(iese cu o ceașcă, două le lasă pe masă pentru Livescu și Laura)*

LAURA : Cu alte cuvinte, se va putea înlocui munca a 50 lucrători calificați *(servește cafeaua)* : Ia te rog, că se răcește.

LIVESCU : Poate și mai mulți, prin perfecționare. Și se va putea obține o execuție ireproșabilă. Automatul verifică, singur, orice fisură și, tot el, imediat, o îndepărtează. *(In acest moment iar apare Zîna. Nu e hotărîtă ce să facă, să plece sau să rămînă. E atentă la ultimele cuvinte)* :

LAURA : Ar fi strașnic dacă ni s-ar aproba.

LIVESCU : De asta nu mă îndoiesc nici o clipă, doar că aș vrea să primesc răspunsul azi...

LAURA : De ce neapărat azi ?

ZÎNA : *(pentru sine)* : Da'grăbit mai e și dumnealui ! *(dispare de pe scenă, întrucît Laura se scoală să plece)*.

LIVESCU : Tu n-ai de unde să știi. Azi e ziua soției mele. Rodica împlinește 28 de ani. Am vrut să-i fac o surpriză.

LAURA : M-a îngrijit cînd am fost bolnavă de hepatită, la spital. Ii datorez foarte mult... Așteaptă-mă aici, eu trag o fugă la secretariat. Poate au și primit plicul *(pornește spre ieșire prin ușa din stînga)*

LIVESCU : Eu am să-l aștept pe Sofian.

ZÎNA : *(intră pe cealaltă ușă, fumînd o țigară)* : Da pe mine nu ? Ce mai faci, frumosule ?

LIVESCU : Ce fac ? Lucrez.

ZÎNA : Nu te-ai săturat *(ironic)* de-atîta muncă ?

LIVESCU : Mă pasionează.

ZÎNA : Și ce te mai pasionează ?

Scanned with OKEN Scanner

LIVESCU: Altceva... nimic.
ZÎNA: Oare... Așa să fie?
LIVESCU: *(se ridică de pe scaun vădit indispus)*: Zîna, iar începi?
ZINA: Ne cunoaștem de mult, ne-am jucat împreună cînd eram mici... așa că... îmi pot permite.
LIVESCU: Este adevărat, dar acum sîntem amîndoi oameni căsătoriți, eu am și-un copil.
ZÎNA: Ce-are a face?
LIVESCU: Fato dragă, ți-am mai spus-o și o repet: cu ce scop?
ZÎNA: Ești prea curios. Ai răbdare și ai să afli.
LIVESCU: De ce nu-ți cauți o aventură în altă parte?
ZÎNA: Dacă-mi placi.
LIVESCU: Eu am alte preocupări.
ZÎNA: Știu... și mult de lucru. De asta te văd mereu cu Laura!
LIVESCU: Colaborăm. Am terminat de curînd o lucrare, care, dacă se aprobă, o să aducă fabricii reale foloase.
ZÎNA: Și eu pot colabora... cu folos... pentru amîndoi. Cînd erai student te uitai mai atent la mine. Acum, de cînd cu Laura...
LIVESCU: Dorința mea era să te ajut să-ți termini studiile. Și se pare că am reușit.
ZÎNA: Și-acum, de ce nu vrei?
LIVESCU: Te-ai schimbat.
ZÎNA: *(iritată de sinceritatea și calmul lui Livescu)*: Să-ți spun ce cred eu despre tine?
LIVESCU: Spune ce vrei numai lasă-mă în pace.
ZÎNA: Ori ești un ascuns, un prefăcut, ori ești un mare... *(face semn că-i prost)*.
LIVESCU: S-ar putea să fie și-așa însă asta depinde de cine mă judecă.
ZÎNA: Ești de-a dreptul nesuferit!
LIVESCU: Ce-ar fi să terminăm discuțiile acestea, o dată pentru totdeauna?
ZÎNA: Uf! M-am săturat de-atîtea ifose. Auzi, dumnealui vrea să zboare și eu îl țin pe loc, l-am legat de-un picior. Și cu ce, mă rog, cu ce?
LIVESCU: N-ar trebui să te superi, eu n-am timp să-mi complic existența *(Livescu citește, Zîna se plimbă prin cameră fumînd. Alături, Pușa fredonează un cîntec)*.
ZÎNA: Ce fericită e Pușa! Dar, să lăsăm discuția pe altă dată *(ironic)* Mi se pare că vine... colectivul.
SOFIAN: *(intră cu Maria și Laura)*: După cum ați aflat cei de la „Rom-rol" — întreprinderea cu care sîntem în întrecere — pot sosi dintr-o clipă în alta. Mai aveți ceva de propus?
ZÎNA: In legătură cu panoul de onoare. A intervenit o problemă și n-o pot rezolva singură.
SOFIAN: Atunci.., sfătuiți-vă cu tovarășa președintă. Noi mai avem de lucru la cabinetul tehnic cu tovarășa Pricop și inginerul Livescu!
MARIA: Mă întorc imediat. Dacă intervine ceva, mă găsiți la creșă *(ies Sofian, Laura, Livescu, apoi Maria)*.
ZÎNA: *(își aprinde o nouă țigară)*: Pușa, ce faci acolo?

Scanned with OKEN Scanner

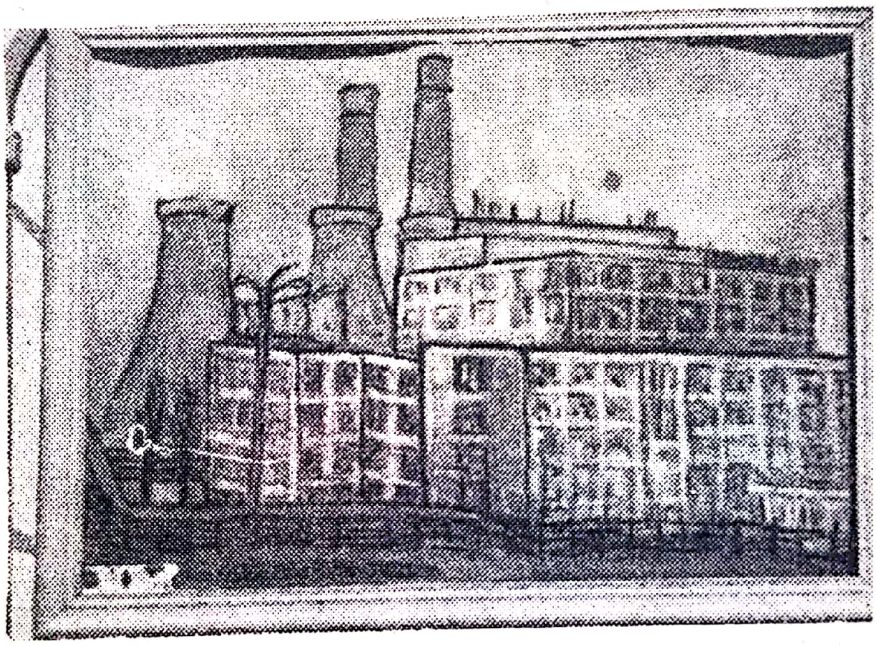

Florin Marfă: „Peisaj industrial" — *(ulei)*

Scanned with OKEN Scanner

PUȘA : *(apare cu două fotografii)* : Am terminat două fotografii de care ai uitat.
ZÎNA : Se poate. Cu moș-tău, directorul, ai vorbit ?
PUȘA : *(încearcă să evite discuția)* : Vorbit.
ZÎNA : S-a trimis scrisoarea la minister ?
PUȘA : Trimis.
ZÎNA : Și ?
PUȘA : Și...
ZÎNA : Se va face ?
PUȘA : Se va face...
ZÎNA : Știi tu ce-ar însemna să se aprobe transferul inginerei Laura Pricop ?
PUȘA : Știu.
ZÎNA : Bineînțeles... fără voia ei.
PUȘA : Fără.
ZÎNA : S-o vedem plecată de aici.
PUȘA : Așa-i.
ZÎNA : Și-atunci ?
PUȘA *(atentă)* : Atunci...
ZÎNA : De voie, de nevoie, va trebui să devin colaboratoarea lui Livescu. Alt cadru în specialitatea lui — afară de Laura — n-are aici.
PUȘA : Ei, și ?
ZÎNA : Tot n-ai înțeles ?
PUȘA : Nu. Inginera Laura Pricop este foarte mult apreciată, e harnică, capabilă. De ce să ne lipsim de aportul ei ?
ZÎNA : Hm, copil ce ești ? Cînd te gîndești la viitorul tău. Ori, alături de Livescu...
PUȘA : Mă gîndesc. Urmez și eu la cursul seral. Mai am un an și termin facultatea de științe economice și planificare.
ZÎNA *(își urmează firul gîndurilor)* : Dacă natura te-a înzestrat cu un pic de deșteptăciune poți răzbi ușor spre țeluri nebănuite...
PUȘA *(mai mult pentru sine)* : Fără să te ostenești prea mult. Am înțeles bine ?
ZÎNA : Exact... dar să lăsăm asta. Vino, dragă, și mă ajută să termin o dată cu panoul ăsta. Uite, ia și aranjează mai întîi fotografiile astea *(Pușa vopsește între timp niște cartoane și caută fără reușită să scape de discuția începută)*. Da, așa am să fac. Nu-l iert. Am să atrag atenția tuturor... și așa se vorbește prin fabrică... să-l învăț minte. Grozavul !
PUȘA : Ce vorbești acolo ? E așa de reușit ?
ZÎNA : Cine ?
PUȘA : Panoul. Într-adevăr, e frumos.
ZÎNA : Nu mi-i gîndul la panou. Am să-l folosesc însă ca o armă. Minunată idee ! Așa merită !
PUȘA *(curioasă)* : Eu nu înțeleg nimic. Ce tot bolborosești singură ?
ZÎNA *(ia fotografia lui Livescu din mîna Pușei)* : Iat-o și pe-a lui Ionică Livescu. De ce ai mai adus-o ?
PUȘA *(aranjează fotografiile pe panou)* : Ca s-o înrămez. Mai am două... și gata.
ZÎNA : Pe asta n-o mai punem.
PUȘA *(stupefiată)* : De ce, dragă ?

Scanned with OKEN Scanner

ZÎNA: Fiindcă... fiindcă nu merită. E clar?
PUȘA: Dar e cel mai priceput inovator, fruntaș...
ZÎNA: ...în toate. Este. Și raționalizator...
PUȘA: Atunci? Singură ai spus că...
ZÎNA *(sarcastic)*: ...și inventator.
PUȘA: Ce s-a întîmplat? Chiar nu mai înțeleg nimic.
ZÎNA: Nici nu trebuie. Nu întreba prea multe c-ai să îmbătrînești înainte de vreme și-i păcat să pierzi din frumusețe.
PUȘA: Eu cred...
ZÎNA: Să nu crezi... niciodată... nu-i necesar...
PUȘA: Ce-i cu tine, dragă? Să mă bată sfîntul Sisoe dacă pricep ceva.
ZÎNA: Uite ce e fetițo, tu nu crezi în sfinți iar eu nu cred în bărbați. In privința asta semănăm ca două gemene.
PUȘA *(supărată)*: Filozoafă! Îmi bat gura de pomană.
ZÎNA *(ca s-o îmbuneze)*: Nu chiar așa. Uite, am să te invit la dans. *(O prinde de mijloc și pornesc să se învîrtă prin toată încăperea. Apare Maria. Privește la amîndouă, la început rîde, apoi își impune o figură serioasă).*
MARIA: Așa se lucrează la noi... dănțuim. Cum stați cu panoul?
ZÎNA: Gata. Terminat.
PUȘA: Mai avem două fotografii de înrămat.
ZÎNA: Dar nu le punem *(îi arată fotografia lui Livescu).*
MARIA: Inginerul Livescu?
ZÎNA *(accentuat)*: Soțul prietenei noastre, Rodica.
MARIA: Frumos bărbat și foarte talentat.
ZÎNA: La ce-i folosește chipul acesta chipeș dacă n-are caracter, e flușturatec, se lasă dus de nas de oricine, își neglijează casa, familia...
MARIA: Așa? N-am știut. Și Rodica, ce zice?
ZÎNA: Nu se plînge, dar o văd mereu singură; suferă.
MARIA: Nu pot crede una ca asta. Și el știe?
ZÎNA: Habar n-are. Timida aia nu-i spune nimic. Preferă să tacă.
PUȘA: După mine, nu procedează bine.
MARIA: Așa cred și eu. Ar trebui să-l întrebe unde merge, ce face în timpul liber. Și cu cine se întîlnește?
ZÎNA: Cu Laura... și asta nu de ieri, de alaltăieri.
MARIA: Pe Livescu și Laura îi văd și eu adesea împreună, dar, după cîte mi-am dat seama, muncesc amîndoi din zori pînă-n noapte...
ZÎNA: ...pe ruptele. Ați auzit? Colaborează. Paravan, Maria, motiv foarte bine ales de-a induce în eroare lumea. Eu una nu trec cu vederea asemenea subterfugii, poate în aparență mici, neînsemnate, dar care, totuși...
PUȘA: *(privind prin geam)*: Vine doctorița. Psst! Nici un cuvînt.
MARIA: Ai dreptate, nu e cazul s-o supărăm.
ZÎNA: Eu nu sînt de această părere. Dimpotrivă, mai degrabă ar trebui să-i spunem tot ce-am observat, s-o prevenim, să-i deschidem ochii, s-o sfătuim.
MARIA: Nu e momentul. Și apoi, n-avem nimic concret. Simple prezumpții n-ajung.
PUȘA: Cu fotografiile ce fac?
MARIA: *(cu subînțeles)* Păstrează-le. *(Intră Rodica. Zîna fuge s-o sărute)* O să lămurim noi lucrurile.

RODICA: *(întinde mîna Pușei și Mariei)*: M-am întîlnit cu tovarășul inginer șef Zicea că aveți mult de lucru și am venit să vă dau o mînă de ajutor.
ZÎNA: Am avut dar s-a terminat.
RODICA: Era parcă vorba de un panou de onoare al fruntașilor în întrecerea socialistă.
ZÎNA: Așta e.
RODICA *(Se uită cu atenție)*: Ce frumos!
MARIA: Da, e reușit.
ZÎNA: S-a muncit destul de mult.
RODICA: *(Se apropie și citește numele celor evidențiați)*: Niculescu Petru, Sava Aurelian.. oameni merituoși, îi cunosc și eu. Livescu Ion *(către Maria)*, care Livescu, cel de la strungărie?
ZÎNA: Nu, chiar soțul domniei voastre.
RODICA: Într-adevăr, muncește mult.
ZÎNA: *(ironic)* E neobosit.
RODICA: *(fără să sesizeze ironia)* Toată vremea și-o petrece în fabrică și la bibliotecă.
ZÎNA: Și tu... admiți asemenea comportare?
RIDICA: Îi place să studieze, să cerceteze, să creeze. Ce pot face? De altfel și eu sînt foarte ocupată. Oamenii suferinzi au nevoie de atenție, îngrijire. De multe ori o mică scăpare din vedere primejduiește viața lor.
PUȘA: *(care lucrează lîngă geam)* Iată-l în curte. se îndreaptă spre cabinet.
ZÎNA: E cu Laura, nu-i așa?
PUȘA: *(absentă)* Par veseli amîndoi. Cred că au primit vești bune.
MARIA: *(sună telefonul)* Alo, da... sîntem aici... să venim la cabinet? Bine! *(către Rodica)* O să lipsim un minut-două, ne cheamă tovarășul Sofian în legătură cu niște cărți tehnice.
PUȘA: Iar ne-a prins cu ceva?
MARIA: Așa e bine să ne ajute *(către Rodica)*. Ne scuzați, da? *(iese)*.
RODICA: Ne-am înțeles să-l aștept aici. De altfel este întotdeauna punctual.
ZÎNA: *(din ușă, ironic)* O calitate în plus. Pa! *(Zîna iese)*
RODICA: *(Cercetează panoul. Observă lipsa fotografiei)* Ce-o mai fi inventat? Dar unde-i fotografia? *(O găsește pe masă)*. A, iat-o De ce n-au pus-o, că-i reușită. *(intră Livescu. Rodica rămîne cu fotografia în mînă, neștiind ce să facă cu ea. Pușa se retrage discret, în odaia din stînga)*
LIVESCU: Ai venit? Bine, foarte bine *(îi sărută mîna)* Vroiam să-ți spun...
RODICA: Eu am fost de gardă dar te-am așteptat să treci pe la clinică, ca de obicei.
LIVESCU: Nu s-a putut, dragă, De aceea am și sunat la dispensar să mă cauți aici. Diseară cinăm la restaurant...
RODICA: Asta ai fi putut să mi-o spui și la telefon.
LIVESCU: Dar mi-a fost dor să te văd.
RODICA: Lingușitorule.
LIVESCU: Și cum eu nu pot părăsi azi fabrica...

RODICA : De ce ?
LIVESCU : Aștept un răspuns de la Ministerul Metalurgiei... de-ai sti cu cîtă nerăbdare. Am să te rog să nu te superi... că nu ți-am spus pînă acum despre ce este vorba...
PUȘA : *(intră grăbită)* Tovarășul inginer Livescu mai este aici ? Foarte bine. Vă poftește tovarășul Sofian *(iese)*.
LIVESCU : Mă întorc imediat. Te găsesc aici, da ? *(Intră Maria și Zîna cu niște cărți)*
RODICA : Dacă-mi va permite tovarășa Maria.
MARIA : Cu mare plăcere .Oricum, azi nu mai avem timp să stăm aici.
LIVESCU : Mulțumesc *(iese)*
MARIA : Ce mai face tovarășa doctor ? *(O vede cam indispusă)* Dar ce ai ? Pari supărată ?
RODICA : De, ca fiecare om, cu bucuriile și necazurile lui.
MARIA : S-a întîmplat ceva și eu nu știu ?
ZÎNA : Povestea cu Laura.
MARIA : Cu Laura ?
PUȘA *(Intră și așază un buchet de flori pe masă)* : De la tovarășul inginer Livescu, pentru tovarășa Rodica.
RODICA : Mulțumesc, Pușa... (nu se uită la flori). Am primit o anonimă, acasă.
ZÎNA : Cu Laura și inginerul Livescu.
MARIA : Chiar că nu pricep nimic.
ZÎNA : Nu-i vezi cam des împreună ?
MARIA : Și ?
ZÎNA : Și... și restul e foarte clar și ușor de înțeles.
MARIA *(deși înțelege totul, se preface că este nedumerită)* : Pentru mine, nu.
ZÎNA : Ei, atunci să spunem lucrurilor pe nume, deși după cîte știu, Laura și Livescu ți-s buni prieteni.
MARIA : Și colaboratori tot așa de prețioși, amîndoi.
ZÎNA : Ei, bine, Rodica, în schimb, este prietena mea.
MARIA *(Rîzînd)* : Foarte frumos. N-am nimic împotrivă. Pînă aici, toate-s bune.
ZÎNA : Bine zis : pînă aici. Rodica îi e tovarășă de viață.
MARIA *(rîde tot mai amuzat)* : Atîta știu și eu.
ZÎNA :Dar e și femeie și-ncă o femeie tînără.
MARIA : Așa-i, nu neg, și, după mine, chiar foarte drăguță.
RODICA : Mulțumesc. Dar nu înțeleg pentru ce toată discuția asta.
ZÎNA : Atunci, de ce o neglijează ? De ce-și petrece serile cu alta ? De ce o lasă să stea mereu singură, să-l aștepte acasă ore în șir, să se perpelească de dorul lui, fiindcă știu că ține la el. De ce ? De ce?
MARIA : *(Serios)* Iată ceva nou pentru mine. Că inginera Laura Pricop colaborează cu Livescu, asta o știu, nu-i nici un secret, dar că el lipsește de acasă nopți întregi, că...
RODICA : Vă rog, să nu exagerăm. Ionel n-a lipsit nici o noapte de acasă, decît atunci cînd a fost de serviciu la fabrică, dar, încă o dată vă rog, să lăsăm discuțiile acestea.
ZÎNA : Ba nu, Rodica. Să facem lumină și în cazul acesta. Este sau nu bărbatul tău ?
RODICA *(rîzînd forțat* : Este, cum să nu...

Scanned with OKEN Scanner

ZÎNA :Atunci, tovarășă președintă, de ce tot timpul, toată lumea îl vede cu alta, de ce? Nu-mi răspundeți?

MARIA : Ce să răspund? Nu știu nimic.

ZÎNA : Să vă spun eu atunci. A ajuns să vorbească toată fabrica de ei. Inginerul Livescu e în tandrețe cu inginera Laura Pricop și, desigur, va divorța, mai devreme sau mai tîrziu, asta depinde de cum îi vor permite împrejurările, ca s-o ia în căsătorie. E clar?

RODICA :Nu pot crede așa ceva! Ionel niciodată nu-și va părăsi căminul, copilul.

MARIA : Să-i întrebăm, de ce să anticipăm?!

PUȘA : N-ar strica să vorbim cu ei. Sînt de aceeași părere.

ZÎNA : Să-i întrebăm? Dar de ce să-i întrebăm cînd lucrurile sînt așa de vizibile? Să ne răspundă amîndoi foarte senini și nevinovați: da, tovarășilor, noi doi sîntem de aceeași meserie, muncim împreună și vrem să ne luăm. Iar noi, de-colo toți: să fiți sănătoși, copilașilor, și s-aveți parte de noroc! Nu, în nici un caz nu trebuie admis așa ceva! O hotărîre va trebui luată chiar dacă va merge pînă la sancționare.

RODICA : Zîna, te rog, încă o dată, lasă discuția asta!

ZÎNA : Ba n-o las, abia am început-o. Ei, ce ziceți, tovarășă președintă a comitetului sindical? Am sau n-am dreptate? Sau fiindcă e fruntaș în producție o să stăm să chibzuim cum să-l scoatem basma curată?

MARIA : De-i așa cum spui, deși nu pot crede una ca asta, orice ar fi, vor trebui să-și justifice comportarea. Desigur că voi lua atitudine, nu încape nici o îndoială. Dar dacă nu-i adevărat?

PUȘA : Dacă este numai o scornire? Dacă cineva vrea să încurce numai iețele, cine știe pentru ce motive? Atunci *(spre Zîna)* cum rămîne?

MARIA : Da, nu putem sta nepăsători. Dar nici pripeala, în asemenea cazuri, nu-i sănătoasă. De altfel, *(cu subînțeles către Pușa)* cum își așterne fiecare...

ZÎNA : Să nu judecăm lucrurile cu duhul blîndeții.

MARIA : La urma urmei, atribuțiile noastre, din punctul acesta de vedere, sînt destul de limitate.

ZÎNA :Inginera Laura Pricop poate fi transferată. Avem aceste drepturi. Iar Livescu ,în nici un caz nu mai poate figura pe panoul de onoare. Nu-i putem pune fotografia. E pătată. Ce-ar spune ceilalți?

MARIA : Dacă s-ar adeveri acest lucru n-ar merita, aș fi de acord cu tovarășa Zîna.

ZÎNA : Rodica o să fie de acord și ea.

RODICA : Nu, Zîna. E dreptul lui... chiar dacă... nu, n-o pot crede!

MARIA : Deocamdată, să punem un grafic în locul fotografiei. Pușa, așa să rămînă! Cu Pricop și Livescu am să discut eu personal. Da, fiți siguri de asta, cu toată seriozitatea și răspunderea funcției mele. Acum, să trecem și pe la conducere. Veniți cu noi, tovarășă doctor?

RODICA : O să mai rămîn puțin aici. M-a rugat Ionel să-l aștept. Vreau să-i vorbesc.

ZÎNA *(Observă fotografia în mîna Rodicăi)*: Imi dai fotografia?

RODICA : Ce să faci cu ea?

Scanned with OKEN Scanner

ZÎNA: S-o rup în bucățele.
RODICA: E păcat. Fotografia-i reușită. Lasă-mi-o mie.
ZÎNA: Bine, fă cum vrei. Noi ne-om mai sfătui amîndouă, mai tîrziu *(o sărută pe Rodica și iese).*
RODICA: — Te aștept. *(Ies cu toții, afară de Rodica. Pușa e ocupată cu niște cărți. Rodica un timp se plimbă prin cameră abătută, apoi se apropie de panou. Privește la fotografie și la locul rămas gol apoi o fixează).* Chiar dacă ar iubi-o mai mult, meritul lui în muncă e pe deplin recunoscut. De ce să-l privăm de această bucurie? Cu ce drept? A muncit de mic copil, orfan fiind de ambii părinți. Cîte zile n-a îndurat de foame și sete, cîte nopți n-a stat în frig?! A fost muncitor fruntaș și partidul l-a trimis la studii. Prin propria sa străduință s-a ridicat. Ce zici, Pușa? Ce părere ai?
PUȘA: Eu, după mine... ce să spun? Cred că ar trebui să simtă, să vadă că oamenii de azi prețuiesc munca, sîrguința, capacitatea...
RODICA: De ce să fim egoiști? La urma urmelor, orice om e supus greșelilor...
PUȘA: Unde-i fotografia tovarășului Livescu?
RODICA: Aici... *(arată spre panou).*
PUȘA: M-am gîndit și eu s-o pun dar mi-ați luat-o înainte... Ați învins, prin asta, îndoiala, neomenia, viclenia. Vă admir *(se uită prin ușa deschisă).* Vine inginerul Livescu, vă las singuri *(iese).*
LIVESCU *(intră grăbit):* Îți cer scuze, mii de scuze, te-am lăsat să mă aștepți.
RODICA: Nu-i nimic. In orice caz nu prea am avut timp pentru plictiseală.
LIVESCU: Am vorbit la telefon cu profesorul Savin Petru. A fost ieri la tovarășul ministru. Azi sosește delegatul nostru cu răspunsul. Mașina a plecat din București dis-de-dimineață. Te bucuri?
RODICA: Abia încep să mă dumiresc.
LIVESCU: Și nu-ți pare bine? Vezi să nu mă trădezi.
RODICA: N-avea nici o grijă, n-o să-ncep tocmai eu.
LIVESCU: Nu știe încă nimeni, decît eu, Laura și profesorul. O să fie o surpriză grozavă, generală și totală cum spune Maria.
RODICA: Cum să nu? Numai de n-ar afla toată lumea.
LIVESCU: De ce să afle? N-au de unde. Se bănuiește ceva, atît.
RODICA: Nu știu ce mai așteptați?
LIVESCU: Scrisoarea... aprobare de la minister.
RODICA: Se ocupă miniștrii de asemenea probleme?
LIVESCU: De ce nu? Sînt datori să le cunoască.
LAURA *(intră fugind):* A sosit, a sosit! Ura, uraa! *(se aruncă de gîtul lui Livescu, îl sărută, apoi o îmbrățișează și pe Rodica, o sărută și se învîrte cu ea prin cameră).*
LIVESCU: Unde-i? Spune! S-a aprobat?
LAURA: Aprobat, desigur, cu mențiune specială. Se va trece imediat la executare. Am vorbit chiar cu ministrul.
RODICA: Și n-ați putut să mi-o spuneți și mie? Mă lăsați să mă zbat în nesiguranță, de parcă n-aș fi om și n-aș avea și eu o inimă.
LAURA: Eu am vrut să te inițiez, să știi și tu cu ce ne ocupăm, dar el nu și nu!
LIVESCU: Ca să-ți fac o surpriză, cum să spun, un cadou de ziua ta.
RODICA: Frumos cadou, n-am ce zice!

Scanned with OKEN Scanner

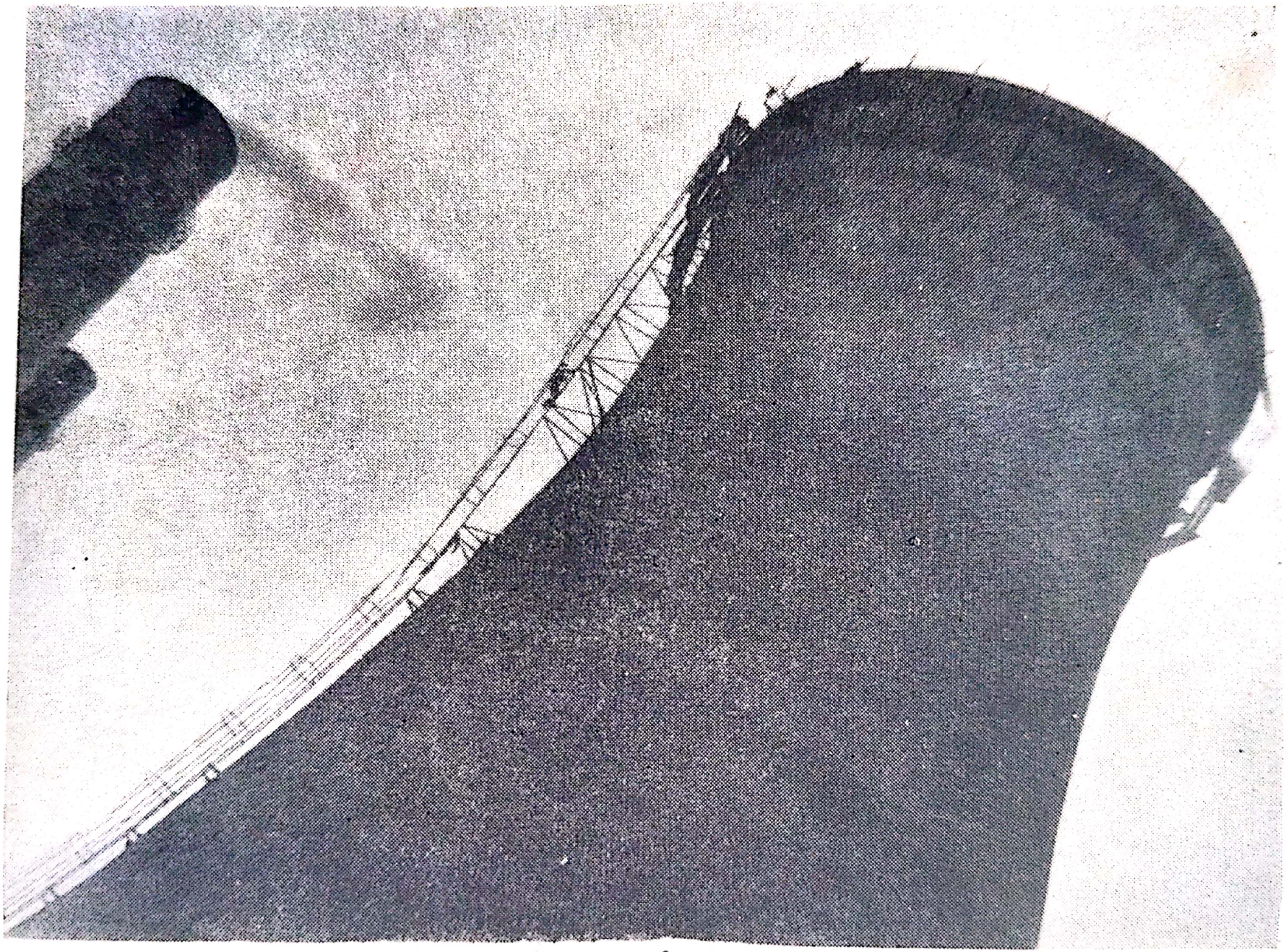

V. Pandele: „Înălțimi“

Scanned with OKEN Scanner

LIVESCU : Unde-i Sofian ?
RODICA : La director.
LIVESCU : Să-i dăm și lui de știre.
RODICA : Nu-i nevoie... a aflat... îl trimit aici să vă bucurați.. eu am de lucru *(pleacă mîhnită, dar demnă, fără să mai dea atenție celor doi).*
LIVESCU : Parcă-i supărată, nu ți se pare ?
LAURA : Da, am observat și eu și încep să mă dumiresc .E cazul să stăm de vorbă cu ea... neîntîrziat, altfel ar putea *să-și* închipuie cine știe ce...
LIVESCU *(neliniștit) :* Crezi ?
LAURA : Și eu, dacă aș fi în locul ei...
LIVESCU : Cum, adică... Rodica ? Atunci n-o cunoști.
LAURA : Tu n-o cunoști și nici măcar nu te-ai străduit cît de cît să vezi ce se petrece în inima unei femei... Uite că se întoarce Pușa. Eu plec s-o caut pe Rodica *(iese urmată de Livescu).*
ZÎNA *(intră cu Pușa) :* Inchipuie-ți, dragă, ce bleg este și Sofian ăsta ! Nu știe nimic, nu bănuiește pe nimeni.
PUȘA *se oprește indignată) :* Și te-ai dus să-i spui ?
ZÎNA : Și de ce nu ? Cu cît se complică lucrurile cu atît mai bine...
PUȘA : Pentru tine.
ZÎNA : Da, pentru mine.
PUȘA : Crezi ?
ZÎNA : O să vedem.
PUȘA : O să vedem. Uiți însă că sînt prieteni.
ZÎNA : Vrei să spui : au fost.
PUȘA : Inginerul șef Sofian ține foarte mult la...
ZÎNA : ...Laura, știu.
PUȘA : La această prietenie, la Livescu.
ZÎNA : A ținut, da...
PUȘA : Intradevăr e un om prea cinstit ca să poată suporta o situație echivocă a unui prieten, fie el chiar Livescu.
ZÎNA : Perfect. Ai ghicit.
PUȘA : Și tu vrei să adîncim prăpastia care se cască între ei. Și eu și Maria să te ajutăm, nu-i așa ?
ZÎNA : Mai precis : să nu vă amestecați.
PUȘA : Ce-i cu închipuirile acestea bolnăvicioase ? Sau ura a pătruns așa de adînc în sufletul tău încît n-o mai poți scoate și-și încearcă acuma colții ei veninoși ?
ZÎNA : Nu întreba prea multe, nu-s în stare să-ți răspund.
PUȘA : Oprește-te, Zîna, cît mai este timp. Să nu-ți spargi chipul ăsta frumos de vreo stîncă neprevăzută.
ZÎNA : E prea tîrziu. Iată-i că vin. Privește ce mutre plouate. Pare-se că au primit răspunsul de la București.
PUȘA : La cererea noastră ?
ZÎNA : Aha.
PUȘA : Nu cred.
ZÎNA : Hai să ne camuflăm dincolo. O să auzim mai bine (*Vrea s-o tragă pe Pușa după ea dar aceasta se desprinde, hotărîtă*) Am treabă la birou *(iese după Zina pe ușa din stînga).*

Scanned with OKEN Scanner

MARIA : *(intră pe ușa din dreapta urmată de Sofian și Livescu foarte abătuți. Continuă discuția începută în altă parte)* : Uneori e greu să spui lucrurilor pe nume, să judeci la rece, dar e necesar.

LIVESCU : Voiam să vă rog, pe toți, să-mi primiți invitația ca seara asta s-o petrecem împreună la restaurantul „Moldova", cînd colo...

SOFIAN : Cred că nu-și are rostul.

MARIA : La restaurant ? De obicei îl invitați pe tovarășul inginer șef acasă la dvs.

LIVESCU : Azi am vrut să fac o excepție. E o zi mai deosebită.

SOFIAN : *(dezorientat)* Ședeți, avem de vorbit.

LIVESCU *(surprins de răceala tonului)* : Mă refuzați ?

SOFIAN : Deocamdată, gîndul ni-i preocupat de altceva. Am vrut să vă spun că nu m-am așteptat să vă văd încurcîndu-vă într-o astfel de situație penibilă. Și tocmai aici...

LIVESCU : Situație penibilă ? Nu s-ar putea să aflu și eu despre ce este vorba ?

SOFIAN : Desigur, de vreme ce știe toată lumea.

LIVESCU : Ce-i cu tonul acesta, tovarășe inginer șef ? Cred că e o neînțelegere. Or, o simplă presupunere nu poate umbri prietenia care ne leagă și care s-a cimentat, zi de zi, în cursul anilor. Vorbiți, vă ascult.

SOFIAN : Nu-mi plac introducerile și nici explicațiile. De vreme ce s-a ajuns unde s-a ajuns... ne-am gîndit să-i propunem inginerei Laura Pricop să-și ceară transferul. Adică mai concret, îți cerem să-i propui dumneata acest lucru.

LIVESCU : Pentru ce ? Eu... n-am nici un motiv. Și de ce tocmai azi cînd, poate, se hotărăște viitorul meu și al ei.

SOFIAN : Tocmai de aceea. Vrem ca acest viitor să nu poarte pe el pecetea nechibzuinței. O să aveți timp să vă mai gîndiți, amîndoi...

LAURA *(intră veselă ; către Livescu)* : Te-am căutat peste tot. Am vorbit cu Rodica. Imi pare rău că n-am făcut-o mai de mult. Nu trebuia să te ascult. Ce știți voi, bărbații, ce se petrece, uneori, în inima unei femei ? Ce ființă minunată este Rodica. Cîtă înțelegere și bun simț !

MARIA : Ai vorbit cu ea ?

LAURA : Desigur, și m-a înțeles. Era și normal să mă încurajeze.

SOFIAN : Eu n-aș putea renunța așa ușor la un lucru care mi-i scump.

LAURA : La cine să renunțe ?

LIVESCU : După cum am înțeles eu, lucrurile se pun astfel : trebuie să renunțăm la colaborarea noastră.

SOFIAN : Cel puțin pentru un anumit timp.

LAURA : *(surprinsă)* Da'de ce ? Cum v-ați putut gîndi la una ca asta ? Cu ce drept ? După ce am sacrificat atîtea nopți nedormite, zile pline de căutări, de frămîntări ?

LIVESCU : *(mîhnit dar hotărît)* : Cred că va trebui, nu am de ales. Nu pot renunța la o prietenie care datează de cinsprezece ani pentru o altă prietenie tot atît de sinceră și cinstită dar care...

Scanned with OKEN Scanner

SOFIAN : Nu poate rezista, să spunem așa, în fața opiniei publice.
LAURA : Ce oameni ! Am înțeles. Cineva a scornit minciuni și le-a împrăștiat ca neghina, să tragă anumite foloase.
MARIA : S-ar putea să ai dreptate.
LAURA : Inima mea s-ar revărsa dacă aș vorbi mai mult.
LIVESCU : Propunerea e justă. Dacă ții la prețuirea mea, atunci va trebui să acceptăm ca unul din noi să fie de acord să plece la altă întreprindere. Mă ofer să fiu eu acela.
LAURA : Cu nici un preț n-aș putea primi asemenea dispreț de la doi oameni pe care... fie el chiar în ascunzișul gîndurilor, așa că, vă rog să-mi permiteți să părăsesc eu acest loc de muncă pe care l-am îndrăgit atîta.
SOFIAN : Vă mulțumim... pentru înțelegere.
LAURA : De mîine mă consider eliberată din postul ce-l ocup.
MARIA : Tovarășe Sofian, am și eu o rugăminte ; să nu luăm încă nici o hotărîre acum... nici una... mai sînt unele chestiuni care se cer lămurite... și vor fi lămurite.
SOFIAN : De acord, nu-i nici o grabă ,deocamdată.
LIVESCU *(se ridică, mîhnit)* : De mine mai aveți nevoie ?
MARIA : *(se ridică și ea și-i pune mîna pe umăr)* : Mai stați, vă rog. S-ar putea ca noi să fi judecat greșit. Fiecare om în viața lui trece prin asemenea încercări, mai mari sau mai mici. Poate n-avem dreptate *(către Livescu)*. In acest caz voi apela la această dovadă de omenie pe care ați arătat-o azi pentru a obține înțelegerea voastră.
PUȘA : *(intră grăbită Către Maria confidențial)* : A sosit momentul ?
MARIA : Da, dă-i srisoarea tovarășului inginer șef.
PUȘA : *(îi înmînează un plic lui Sofian)* E foarte urgentă.
V-a rugat tovarășul director s-o citiți neîntîrziat .
SOFIAN : Așa o să facem. Ești drăguță să chemi și pe ceilalți și să ne mai trimiteți patru cafele.
LAURA : Nu... vă rog... ați mai băut două azi după amiază. Cred că ajunge. Mai bine... trei cafele și un pahar de lapte sau suc. *(Toți se înveselesc. Pușa așteaptă nehotărîtă)*
SOFIAN : *(puțin nedumerit)* Mulțumesc pentru grija ce mi-o acordați. De acord. Știți mai bine ca mine ce trebuie și ce nu. Fie și lapte *(citește scrisoarea primită)*. Pușa, nu mai pleci nicăieri... Un moment, vă rog. E ceva foarte interesant, o știre care rezolvă, mi se pare, toate celelalte probleme. Pușa nu mai pleci nicăieri... Ba da. Te rog, adună imediat colectivul. Să vină și tovarășa Rodica și toți ceilalți... toți care sînt aici *(se uită la ceas)* deși e cam tîrziu...
PUȘA : *(din ușă)* Au venit. I-am anunțat dinainte. Așteaptă și cei de la „Rom-roll" *(intră Rodica, Zina și alte 4—5 persoane, figuranți)*.
SOFIAN : Atunci... vă voi face cîteva comunicări urgente și ne vom duce în întîmpinarea oaspeților. Așa... se aprobă lărgirea colectivului de cercetări și studii cu încă doi ingineri și trecerea acestuia sub directa conducere a inginerului Livescu...

Scanned with OKEN Scanner

PUȘA : Strașnic !
SOFIAN : Se va urmări imediata executare a aparatului inventat de inginerii Livescu și Pricop...
PUȘA : Asta înseamnă cel puțin 30 puncte în plus pentru noi.
MARIA : Deci... am cîștigat întrecerea cu cei de la „Rom-roll".
PUȘA : *(dansează de bucurie)* Ura, ura, ura ! *(se oprește jenată)* Vă rog să mă iertați, m-am zăpăcit !
MARIA : Nu ești singură. Ne-am zăpăcit și noi, oameni în toată firea. Sper că ne-a trecut.
PUȘA : Cu asta s-a lămurit, cred, și întrebarea : ce pun la cale Livescu și Pricop.
LIVESCU : Da, pentru asta am pierdut atîtea seri împreună.
SOFIAN : Sper că inginerii Livescu și Pricop vor accepta să colabareze cu noi, deși le-am făcut o mare nedreptate.
MARIA : Să recunoaștem...
RODICA : Și eu m-am lăsat dusă pentru o scurtă vreme de bătaia unui vînt viclean, deși era de datoria mea să-l înfrunt. Apropos, Laura mi-a făcut o mărturisire.
MARIA : E secret... mare ?
RODICA : De scurtă durată.
SOFIAN : Așa pățesc acei oameni care se îndepărtează de colectiv. După părerea mea n-avem nici o scuză, cel puțin eu...
LIVESCU : Dacă eram în locul tovarășei președintă sau a tovarășului inginer șef, la fel aș fi gîndit și procedat. Aș fi apărat și eu cinstea prietenului meu și a familiei sale. De aceea, vă mulțumesc !
SOFIAN : Nici eu nu știu cum să vă explic starea mea, ce simt acum *(își duce mîna la inimă. Laura se apropie îngrijorată gata să-l susțină. Sofian îi oprește mîna într-a sa).* Am cîștigat întrecerea, mi-a revenit din rătăciri presupuse un scump prieten și.. țin să vă aduc la cunoștință că mi-am ales și o tovarășă de viață *(sărută mîna Laurei)* pentru toate zilele ce vor urma. Primești ?
LAURA : In sfîrșit... s-au găsit și cuvintele care zăceau ascunse în adîncurile inimii și se cereau slobozite. Da, primesc.
RODICA : Iată secretul... a fost divulgat.
MARIA : Vreau să vă mai aduc la cunoștință că într-o altă scrisoare, primită azi dimineață, s-a aprobat cererea de transfer... a inginerei Zîna Vasiliu.
ZÎNA *(care a stat tot timpul în fund, în așteptare)* : Cum ? Eu n-am cerut nici un transfer și cu atît mai puțin prin minister.
MARIA : Ba ai cerut !
ZÎNA : Pușa, asta-i opera ta !
PUȘA : Nu. Scrisoarea mi-ai dictat-o dumneata !
ZÎNA : Pentru mine ?
PUȘA : Nu știu... am uitat.
ZÎNA : Ai schimbat... numele.
MARIA : Se întîmplă... din greșeală... ca să nu facem una și mai mare. Principalul este că s-a aprobat... ceea ce ai dorit... transferul.
ZÎNA : Verișoară ingrată ce-mi ești ! Așa m-ai ajutat ?
MARIA : Am încercat. Nu știu dacă strădania mea — ca de altfel și a celorlalți tovarăși — va da roade. In cazul acesta m-aș bucura.

Scanned with OKEN Scanner

PUȘA : Eu te-am rugat să ai răbdare.
MARIA : Nimic nu te-a putut înduplecă să vezi ce preț imens are o inimă cinstită.
ZÎNA : V-ați unit împotriva mea. Să plec ? Tocmai acum cînd s-a aprobat lărgirea colectivului ?
LAURA : Despre ce este vorba ? Poate s-ar putea reveni.
ZÎNA : Nu-i nevoie.
LIVESCU : Nu ai dorit acest transfer ? De ce l-ai cerut ?
ZINA : Din prostie.
LAURA : Păcat, acum ai fi putut colabora cu noi. Avem nevoie de cadre de specialitatea noastră.
ZINA : Și alte întreprinderi necesită oameni pregătiți, nu-i așa tovarășe inginer șef ?
SOFIAN : Bine înțeles. De aceea, noi apreciem favorabil această hotărîre.
MARIA : Un lucru am uitat, să terminăm panoul...
PUȘA : Fotografia.
SOFIAN : Ce fotografie ? Văd că este la locul ei.
MARIA : Bine zis, la locul ce i se cuvine. Pare-se că a fost cineva care a dat dovadă de mai multă încredere în oameni ca noi.
PUȘA : Dacă-i vorba de fotografia tovarășului Livescu apoi tovarășa Rodica a pus-o acolo, la locul ei, cum v-ați exprimat. A apreciat că așa e drept să fie. De altfel cred că mai lipsește chipul cuiva de pe panoul de onoare.
MARIA : Și care merită din plin această cinste.
PUȘA : Exact. Eu m-am gîndit la asta. Iar a rămas în urmă... Laura Pricop.
MARIA : Care a muncit cot la cot cu noi ca să cîștigăm întrecerea.
PUȘA : Dacă-mi permiteți, rezolv eu problema. Am pregătit fotografia.
MARIA : Bravo Pușa *(toți aplaudă).*
LAURA : Eu nu știu dacă merit să stau între fruntași. Dacă ar fi fost altminteri, nu mă supăram, mai am multe de învățat. De aceea, vă mulțumesc.
LIVESCU : *(către Rodica)* Nici un tablou de onoare n-ar putea înlocui vrednică încrederea pe care mi-ai acordat-o. Sînt cu adevărat mîndru *(o ia de braț).*
SOFIAN : Și-acum (o ia și el pe Laura de braț) dacă n-aveți nimic împotrivă, să mergem să întîmpinăm oaspeții noștri dragi...

— *Cortina* —

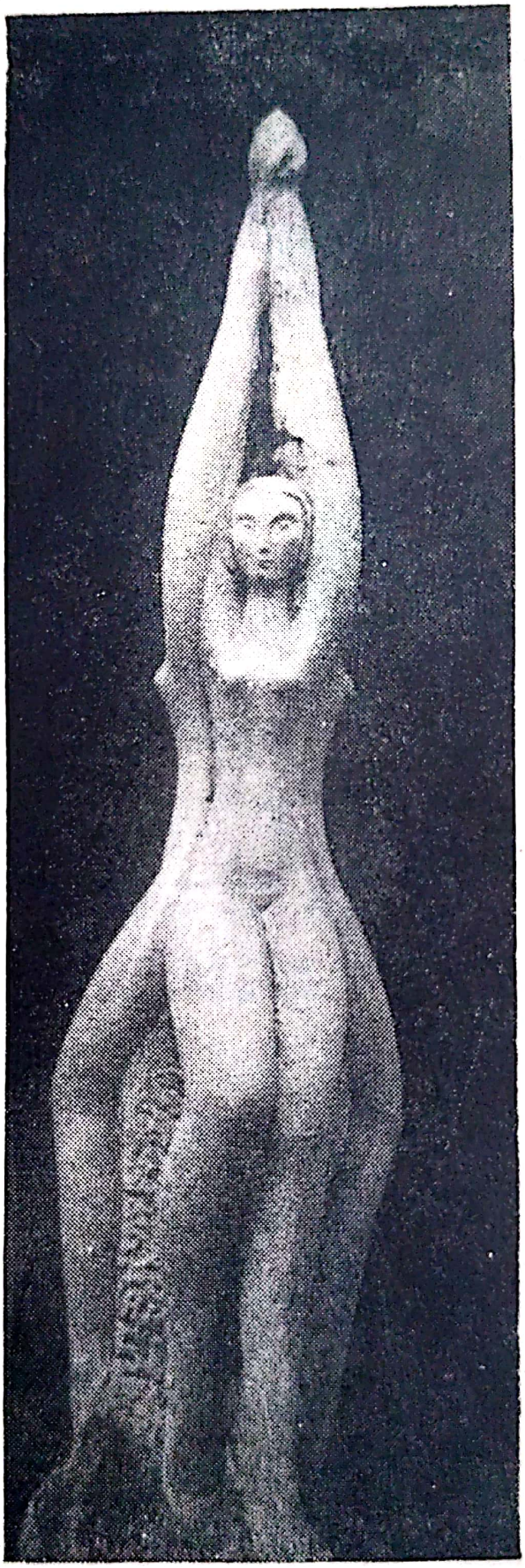

Dumitru Brădățeanu: „Victorie"

Scanned with OKEN Scanner

CUPRINSUL

		Pag.
Ion Apetroaie (activist cultural):	— 30 Decembrie	3
Alexandru Dimitriu (desenator):	— Aleasa zi	8
	— Excavatorul	9
	— Sînt o lărîmă	10
	— Reîntoarcere	10
Gheorghe Filip (tehnician):	— Două tablouri	12
	— Nu cad stejarii	13
	— Pîine nouă	13
George Irava (tehnician):	— Patriei	15
	— Săruturile	15
Gheorghe Teodorovici (jurist):	— Singurătate (schiță)	16
Gheorghe Botez (electrician):	— Cărbune alb	20
Mihai Platon (asistent medical):	— Motiv de primăvară	22
	— Asemănare	22
	— Lacul	23
Radu Felecan (funcționar):	— Patriei	25
	— Poetul	25
	— Dimineața	26
Laurențiu Gheorghiu (tehnician):	— Culori	28
Simion Paraschiv (lăcătuș):	— Același drum	29
Petru Balmuș (tehnician):	— Chemare	31
Cezar Stegaru (profesor):	— Amfora	32
Elena David (funcționară):	— Strada mea	34
	— Adolescență	34
Constantin Gh. Matei (tehnician):	— Ascensiune	36
	— Serile	38
	— Fîntînele albe	38
	— A rămas noaptea	39
Constantin Clisu (profesor):	— Am auzit cîntînd un zidar.	40
	— Acestui ev, eu îi rămîn dator	42

		Pag.
Alexandrina Călătoru (biolog):	— Perseverență (schiță) . .	44
Eugenia Popa (medic):	— Bufonul	53
	— Ulciorul	53
	— Cintec pentru străbuni .	55
	— Sfîrșit de toamnă	55
Nicu Neamțu (maistru):	— Chemare la munte . . .	58
Gheorghe Huzum (funcționar):	— Intrebare	59
Elena Podoleanu (profesoară):	— Cîntecul mîinilor	60
	— Dragoste prin anotimpuri .	62
Maria Gaspar (medic):	— Gînduri de primăvară . .	63
	— Amintiri din copilărie . .	63
Cornel Văleanu (muncitor):	— Zorii	67
	— Ore de seară	67
	— Sfîrșitul adolescenței . . .	68
Gheorghe Coroi (lăcătuș):	— Gînduri tinere	71
Ion Popa (inginer):	— La Cozia	72
	— Continuitate	72
	— Arta	74
Gheorghe Chiriac (student):	— Perla (schiță)	75
Petru Aioanei (funcționar):	— Numai o clipă	79
	— Mama	79
	— Mi-i drag	80
Ștefan Tărîăcuță (muncitor):	— Sînt tată, tovarăși . . .	82
P. Eugen (muncitor):	— După ploaie	83
Cornel Armeanu (muncitor):	— Care de seară	84
Valeriu Rugină (biolog):	— Poras	86
Ion Apetroaie:	— Aforisme	87
Alfons Dulman (activist cultural):	— Vasilică (schiță)	89
Dumitru Angheluș (forjor):	— An nou	94
Iosif Vișin (pensionar):	— Panoul de onoare (piesă într-un act)	96

LUCRĂRI DE ARTĂ PLASTICĂ ȘI FOTOGRAFICĂ:

Dumitru Brădățeanu (tehnician):	— Vis (sculptură)	7
	— Victorie (sculptură) . .	114
	— Fata cu struguri . . .	54
Florin Marfă (muncitor):	— In parc (ulei)	17
	— Peisaj industrial (ulei) .	101
Laurențiu Gheorghiu:	— Flori (ulei)	27
	— Peisaj (acuarelă) . . .	85
Simona Costin (funcționară):	— Năzuințe (ulei)	51
	— Bujori (ulei)	45
	— Peisaj (ulei)	91
Emil Căpraru (muncitor):	— Sudorul (sculptură) . . .	14
V. Pandele (tehnician):	— Înălțimi	108
	— Inimă de ciută	24
	— Perla	88
	— Pe masa de operație . .	81

Scanned with OKEN Scanner

		Pag.
Mihai Rotaru (tehnician):	— Electrificare	19
	— Vorbind despre Creangă	64
	— Păienjeniș modern	76
	— Iarnă	95
Ticu Baciu (tehnician):	— Aspirații	66
	— Colaborare	33
	— Operatorul	69
	— S-a spart gheața	21
Mircea Oprișor (inginer):	— La capătul pământului	61
	— Puterea vieții	73
	— Succesiune	37
	— Divergență feminină	30
M. Stoica (tehnician):	— Gladiole	11
Paul Rudolf (inginer):	— Studiu	41
Gheorghe Largu (maistru):	— La cîrmă	57

Scanned with OKEN Scanner

Redactor de carte : *Ion Apetroaie*
Tehnoredactor : *Dumitru Dobrea*

Lucrare executată la Întreprinderea poligrafică Iaşi
str. Vasile Alecsandri nr. 6 — cd. 336

Iaşi, decembrie 1967

Scanned with OKEN Scanner